

ΕΣΤΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τόμος Έκτος

Συνδρομή Ιτησία: Έν Έλλάδι φρ. 10, εν τη άλλοδαση φρ. 20.—Αι συνδρομαί ἔρχονται ἄπο 1 Γανουαρίου ἐκάστου ἔτους καὶ εἶνε Ιτησία.—Γραφεῖον τῆς Διευθύνσεως: Ὁδὸς Σταδίου, 6.

10 Δεκεμβρίου 1878

Τῆ 31 Δεκεμβρίου 1878 λήγει τὸ τρίτον ἔτος τῆς Ἑστίας. Ὅσοι τῶν κυρίων συνδρομητῶν ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐξακολουθήσωσι λαμβάνοντες τὴν Ἑστίαν καὶ κατὰ τὸ τέταρτον ἔτος, παρακαλοῦνται ν' ἀποστείλωσι πρὸς τὴν διευθύνσιν αὐτῆς, πρὸ τῆς 1 Γα-

νουαρίου 1879, τὸ τίμημα τῆς συνδρομῆς, ὅπως μὴ ἐπέλθῃ διακοπὴ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου.

Τὸ Δελτίον δωρεῖται πρὸς τοὺς συνδρομητὰς τῆς Ἑστίας ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς πληρωμῆς τῆς συνδρομῆς.

ΠΑΝΟΜΟΙΟΥΤΗΡΟΝ ΤΗΣ ΥΠΟΓΡΑΦΗΣ ΤΟΥ
ΙΩΑΝΝΟΥ ΒΑΡΒΑΚΗ

*Γραφικὸς Τόμος
Ἰωάννη Βαρβακῆ*

ΟΛΙΒΕΡ ΤΟΥΙΣΤ

Ἐκ τῶν τοῦ Καρόλου Δίκενς.
Συνίμα· 181 σελ. 769.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΑΖ'

*Τί συνέβη κατὰ τὴν νυκτερινὴν συνέντευξιν
μετὰ τοῦ κυρίου καὶ τῆς κυρίας Μπάμμπλ
καὶ τοῦ Μώργ.*

Ἦτο πνιγερὰ θερινὴ ἑσπέρα, χονδραὶ δὲ σαγόνες βροχῆς ἐπιπτον ἀραιαὶ προμηνύουσαι ἐπικειμένην σφοδρὰν καταιγίδα, ὅτε ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία Μπάμμπλ, διασχίσαντες μίαν τῶν κυριωτέρων ὁδῶν τῆς πόλεως, διηυθύνθησαν εἰς μικρὰν συνοικίαν ἀποτελουμένην ἐκ παλαιῶν καὶ σαθρῶν οἰκιῶν, ὠκοδομημένων ἐπὶ ἐλώδους καὶ νοσηροῦ μέρους παρὰ τὸ χεῖλος τοῦ ποταμοῦ εἰς ἀπόστασιν ἐνὸς καὶ ἡμίσεος μιλίου ἀπὸ τῆς πόλεως.

Ἀμφότεροι ἐφόρου παλαιὰ καὶ τετριμμένα ἐνδύματα, ἐπὶ τῷ διττῷ σκοπῷ, τοῦ νὰ προφυλαχθῶσιν ἀπὸ τῆς βροχῆς καὶ νὰ μὴ διεγείρωσι τὴν προσοχὴν τινος· ὁ σύζυγος, κρατῶν φανάριον σθεστὸν ἀκόμη, προσπορεύετο, ἀναμφισβόλως ὅπως ἡ κυρία του ἀποφεύγῃ τὸν βάρβαρον πατοῦσα ἐπὶ τῶν εὐρέων ἰχνῶν τῶν ποδῶν αὐτοῦ. Ἐβάδιζον ἐν ἄκρα σιγῇ, ἀπὸ καιροῦ δὲ εἰς καιρὸν ὁ κύριος Μπάμμπλ ἐβράδυνε τὸ βῆμα, καὶ ἔστρεψε τὴν κεφαλὴν, ὡς εἰ ἤθελε νὰ βεβαιωθῇ ἂν τὸν ἠκολούθει ἡ σύζυγός του· εἶτα βλέπων ὅτι ἐβάδιζεν ἐπὶ τὰ ἴχνη του, ἐτάχυνε τὸ βῆμα σπεύδων εἰς τὸν τόπον τῆς νυκτερινῆς συναντήσεως.

Ἡ συνοικία αὕτη οὐδαμῶς ἠδύνατο νὰ ὑπαχθῇ εἰς τὴν τάξιν τῶν ἀμφισβόλων μερῶν τοῦ νυκτιῶν μάλιστα ἡ φήμη αὐτῆς ἦτο πεπαγια-

μένη. Γνωστότατον διετέλει ὅτι κατοικεῖτο ὑπὸ ἐπικινδύνων κκούργων, οἵτινες προσποιούμενοι ὅτι ἀποζῶσιν ἐκ τῆς ἐργασίας των, κυριώτατον πόρον ζωῆς εἶχον τὴν κλοπὴν καὶ τὸ ἐγκλημα. Ἀπετελεῖτο δ' ἐξ ἐλεεινῶν παραπηγμάτων, ὠκοδομημένων ἄλλων μὲν ἐκ πλίνθων, ἄλλων δὲ ἐκ παλαιῶν σαθρῶν καρβοξύλων, καὶ ἐκτισμένων εἰς ἐλαχίστην ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀπόστασιν ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ. Ἐν τῷ μίσθῳ τούτων καὶ πλησιαιότατα τοῦ ποταμοῦ ὑψοῦτο εὐρεία οἰκοδομὴ, χρησιμεύουσα ἄλλοτε εἰς βιομηχανικόν τι κατάστημα, παρέχον ἴσως ἐργασίαν εἰς τοὺς κατοίκους τῶν περὶ αὐτὸ οἰκημάτων· ἀλλ' ἀπὸ πολλοῦ χρόνου ἡ οἰκοδομὴ ἐκείνη ἦν ἔρημος, καὶ κατέπιπτεν εἰς ἐρείπια. Ἡ ὑγρασία εἶχεν ὑποσκάψει τὰ θεμέλια, μέγα δὲ μέρος αὐτῆς εἶχε καταρροῦσαι εἰς τὸν ποταμὸν, ἐν ᾧ τὸ ἔτερον ἐτοιμώροπον καὶ ἐπικιλινὲς, ἐφαινότο κατάλληλον ἀναμένον εὐκαιρίαν ὅπως ἀφ' ἑαυτοῦ κρημνισθὲν τρέξῃ πρὸς ἐντάμωσιν τοῦ συντρόφου εἰς τὸν πυθμένα τοῦ ποταμοῦ.

Πρὸ τοῦ σεσαθρωμένου ἐκείνου κτιρίου ἔστη τὸ ἄξιον ζεῦγος, καθ' ἣν στιγμὴν ἀστραπαὶ ἤρχιζον διασχίζουσαι τὸν ὀρίζοντα καὶ ἡ καταιγὶς ἐξερράγη.

«Κάπου ἐδῶ κοντὰ θὰ ἦναι, εἶπεν ὁ Μπάμμπλ, παρατηρήσας τεμάχιον χάρτου, ὅπερ ἐκράτει ἐν τῇ χειρὶ.

— Ἐ, τοῦ λόγου σας,» ἠκούσθη φωνὴ τις ἄνωθεν.

Ὁ Μπάμμπλ ἤγειρε τὴν κεφαλὴν πρὸς τὸ μέρος ὅθεν ἠκούσθη ἡ φωνὴ καὶ εἶδεν εἰς τὸν δεῦτερον ὄρσπον πρόσωπόν τι εἰς μίαν θυρίδα.

ἡ κατηραμένη αὐτὴ βροντὴ, τὴν ὁποῖαν αἰσθάνομαι ὅτι θὰ ἐκραγῆ ἐπάνω ἀπὸ τὰς κεφαλὰς μας, τότε διηγηθῆτέ μου τί εἰξεύρετε.»

Ἡ βροντὴ ἠκούσθη πράγματι πλησιαίτατα καὶ σχεδὸν ὑπεράνω τῶν κεφαλῶν αὐτῶν. Ὅτε δ' ἐπαυσεν ἀντηχοῦσα, ὁ Μῶνξ ὕψωσε τὸ μέτωπον καὶ προσέκλινεν, ὅπως κάλλιον ἀκούσῃ τὴν διήγησιν τῆς γυναίκος. Τὰ τρία πρόσωπα αὐτῶν ἠγγίζον σχεδὸν ἀλλήλα, διότι ἀμφότεροι μὲν οἱ ἄνδρες ἔκυπτον ἐπὶ τῆς τραπέζης, ὅπως εὐκρινέστερον ἀκούσωσιν, ἡ δὲ γυνὴ προσέκλινεν ἵνα δύνηται νὰ ὁμιλῇ ταπεινῇ τῇ φωνῇ. Ἡ ἀμυδρὰ λάμψις τοῦ ἐκ τῆς ὀροφῆς κρεμαμένου φανοῦ ἐφώτιζε τὰς μορφὰς αὐτῶν, καταφανέστεραν ποιοῦσα τὴν ὀχρότητα καὶ τὴν πλήρη ἀνησυχίας ἐκφρασιν τῆς φυσιογνωμίας των. Τὰ πάντα περὶ αὐτοὺς ἦσαν βεβυθισμένα εἰς σκότος, καὶ βλέπων τις αὐτοὺς ἠδύνατο νὰ τοὺς ἐκλάβῃ ὡς τρία φάσματα.

«Ὅταν ἡ γυναῖκα ἐκείνη, τὴν ὁποῖαν ὠνομάζαμεν γρη῏ Σῶλλυ ἀπέθανεν, εἶπεν ἡ οἰκονόμος, ἤμην μόνη μὲ αὐτήν.

— Καὶ δὲν ἦτο κάνεις ἄλλος μαζί σας; ἠρώτησεν ὁ Μῶνξ διὰ φωνῆς ὑποκώφου· μήπως ἦτο κάνεις ἀσθενὴς ἢ κάνεις παράφρων εἰς ἄλλο κρεβάτι; κάνεις ἐπὶ τέλους, ὁ ὁποῖος νὰ ἤμπορῇ νὰκούῃ ἢ νὰ καταλαμβάνῃ τίποτε;

— Οὐδὲ ψυχὴ, ἀπεκρίνατο ἡ γυνὴ· εἴμεθα μόναι· ἐγὼ μονάχη ἤμην κοντὰ τῆς τὴν στιγμήν ὅπου ἀπέθανε.

— Καλὰ, εἶπεν ὁ Μῶνξ, ἀτενίσας αὐτὴν προσεκτικῶς, ἐξακολουθήσατε.

— Μοὶ ἔκαμε λόγον, ἐξηκολούθησεν ἡ οἰκονόμος, περὶ μιᾶς νέας, ἡ ὁποία ἐγέννησεν ἕν ἀρσενικὸν παιδί πρὸ ὀλίγων ἐτῶν, ὄχι μόνον εἰς τὸ ἴδιον δωμάτιον, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ ἴδιον κρεβάτι, ὅπου ἐμελλε νὰποθάνῃ ἡ ἀσθενής.

— Ἄ! ἀνεφώνησεν ὁ Μῶνξ, μὲ τρέμοντα χεῖλη. Ἀνάθεμα! . . . Πῶς τὰ φέρνει ὁ διάβολος νὰ ξεφανερώνονται εἰς τὸ τέλος ὅλα!

— Τὸ παιδί εἶναι αὐτὸ, τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα τοῦ εἶπετε χθὲς, εἶπεν ἡ οἰκονόμος, ὑποδεικνύσα ἀμελῶς τὸν σύζυγόν τῆς ἢ νοσοκόμος ἐκείνη ἐκλεψε τὴν μητέρα.

— Ἐν ὅσῳ ἀκόμη ἔζη; ἠρώτησεν ὁ Μῶνξ.

— Μετὰ τὸν θάνατόν τῆς, ἀπεκρίνατο ἡ γυνὴ μετὰ τινος φρικῆς. Ἐπῆρε ἀπὸ τὸ πτώμα τῆς μητρὸς, ἐκεῖνο ὅπου αὐτὴ τὴν παρεκάλεσεν εἰς τὴν τελευταίαν τῆς ὥραν νὰ το φυλάξῃ διὰ τὸ παιδί τῆς.

— Καὶ ἐκείνη τὸ ἐπώλησε! ἀνεκραύγασεν ὁ Μῶνξ ἀπελπῆς. Τὸ ἐπώλησε; ποῦ; πότε; εἰς ποῖον; πρὸ πόσου καιροῦ;

— Τὴν στιγμήν ὅπου μὲ μεγάλον κόπον μοὶ ἔλεγεν ὅτι τὸ ἔκλεψεν, εἶπεν ἡ οἰκονόμος, ἐπανεπέσεν εἰς τὸ κρεβάτι τῆς καὶ ἐξεψύχησε.

— Χωρὶς νὰ προσθέσῃ τίποτε; εἶπεν ὁ Μῶνξ

μανιώδης· εἶναι ψεῦμα, δὲν με γελοῦν ἐμέ. Θὰ εἶπε καὶ κᾄτι τι ἄλλο. Θὰ σας σκοτώσω καὶ τοὺς δύο ἂν χρειασθῇ, ἀλλὰ θὰ μάθω τί εἶπε.

— Δὲν ἐβγαλεν οὐδὲ γρῶ πλέον, εἶπεν ἡ γυνὴ, ἥτις οὐδὲλως ἐφάνη ταραχθεῖσα ἐκ τῆς παραφορᾶς τοῦ ξένου, ἐν ᾧ τὸναντίον ὁ κύριος Μπάμμυλ εἶχε κυριευθῆ ὑπὸ φόβου ὑπερβολικοῦ· ἀλλὰ μὲ τὸ χεῖρι τῆς ἐπίασε τὸ φέρεμά μου, καὶ ὅταν εἶδα ὅτι ἦτο νεκρὰ προσπαθοῦσα νὰ βγάλω τὸ χεῖρι τῆς παρετήρησα πῶς ἐκράτει σφικτὰ ἐν παλαιὸν κομμάτι χαρτί.

— Καὶ τί εἶχεν αὐτὸ διπλωμένο; . . . ἠρώτησε διακόψας αὐτὴν ὁ Μῶνξ.

— Τίποτε ἀπολύτως, ἀπεκρίνατο ἡ γυνὴ· ἦτο ἀπόδειξις τοῦ ἐνεχυροδανειστηρίου.

— Τίνος; ἠρώτησεν ὁ Μῶνξ.

— Θὰ σας τὸ εἶπω ἀργότερα, εἶπεν ἡ γυνὴ. Ὑποθέτω ὅτι εἶχε κρατήσῃ πολλὴν καιρὸν τὸ κόσμημα μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ το ξεκάμῃ μὲ μεγάλην ὠφέλειαν, ἐπειτα τὸ ἐνεχυρώσασεν καὶ ἀνανέωνε κάθε χρόνον τὴν ἀπόδειξιν διὰ νὰ μὴ λήξῃ καὶ τὸ χάσῃ. Περίστασις φαίνεται δὲν παρουσιάσθη διὰ νὰ το ἀποσύρῃ, καὶ, καθὼς σὰς λέγω, ἀπέθανε κρατοῦσα εἰς τὸ χεῖρι τὸ χαρτί ἀκάθαρτον καὶ μεταχειρισμένον ἢ προθεσμία ἔληγε μετὰ δύο ἡμέρας. Ἐσκέφθη ὅτι τὸ κόσμημα αὐτὸ κάμμιαν ἡμέραν θὰ εἶχε ἀξίαν, καὶ τὸ ἐπῆρα.

— Ποῦ εὐρίσκεται τώρα; ἠρώτησε πάραυτα ὁ Μῶνξ.

— Ἐδῶ εἶναι,» ἀπεκρίνατο ἡ γυνὴ. Καὶ ὡς ἀνακουφισθεῖσα, διότι ἀπηλλάγη αὐτοῦ, ἔρριψε μετὰ σπουδῆς ἐπὶ τῆς τραπέζης μικρὸν δερμάτινον σακκίδιον, μόλις χωροῦν ἐν ὄρολῳ γίσιον. Ὁ Μῶνξ ἤρπασεν αὐτὸ, καὶ μὲ τρέμουσαν χεῖρα τὸ ἤνοιξε. Περιεῖχε δὲ μικρὰν χρυσὴν μεταλλίαν μετὰ δύο βοστρύχων καὶ ἐνὸς δακτυλίου ἀρραβῶνος.

«Ἐχει μέσα χαραγμένον τὸ ὄνομα Ἄρηη, εἶπεν ἡ γυνὴ· οἰκογενειακὸν ὄνομα ἐλλείπει. Ἐπειτα ἔχει μίαν χρονολογίαν, ἡ ὁποία εἶναι ἐνὸς ἔτους περίπου πρὸ τῆς γεννήσεως τοῦ παιδιοῦ.

— Ὅλα αὐτὰ εἶναι; ἠρώτησεν ὁ Μῶνξ, ἀφ' οὗ προηγουμένως ἐξήτασε μετὰ προσοχῆς τὸ περιεχόμενον τοῦ σακκιδίου.

— Ὅλα,» ἀπεκρίνατο ἡ γυνὴ.

Ὁ κύριος Μπάμμυλ ἀνέπνευσεν, ἰδὼν μετὰ χαρᾶς ὅτι ἡ ἱστορία ἐπλησίαζεν εἰς τὸ τέλος τῆς καὶ εἰσέτι δὲν ἐγένετο λόγος περὶ ἀποδόσεως τῶν εἰκοσι πέντε λιρῶν.

«Αὐτὰ εἶναι ὅλα ὅσα γνωρίζω περὶ τῆς ὑποθέσεως αὐτῆς, εἶπεν ἡ γυνὴ πρὸς τὸν Μῶνξ μετὰ βραχυῖαν σιγὴν, καὶ δὲν θέλω νὰ εἰξεύρω περισσότερα, αὐτὸ εἶναι πλέον ἀσφαλές. Ἀλλὰ ἤμπορῶ νὰ σας παρακαλέσω νὰ μου ἐξηγήσητε δύο ζητήματα;

— Μάλιστα, ἀπεκρίνατο ὁ Μῶνξ, ἐκπλαγεὶς ὀπωποῦν. Ἄν σοῦ ἀπαντήσω ὅμως ἢ ὄχι εἶναι ζήτημα.

— Τότε τὰ ζητήματα γίνονται τρία, ἐτόλμησε νὰ παρατηρήσῃ ὁ κύριος Μπάμμυλ χάριν ἀστεϊσμοῦ.

— Αὐτὰ ἐπεριμένετε νὰ μάθετε ἀπὸ ἐμέ; ἠρώτησεν ἡ οἰκονόμος.

— Ναί, ἀπεκρίνατο ὁ Μῶνξ, καὶ τὸ ἄλλο ζήτημα;

— Περὶ τοῦ τί σκοπεύετε νὰ το κάμετε, καὶ ἂν ἤμπορεῖτε νὰ το μεταχειρισθῆτε ἐναντίον μου.

— Οὐδέποτε, ἀπεκρίνατο ὁ Μῶνξ οὔτε ἐναντίον σας οὔτε ἐναντίον μου. Νά! Κυττάξατε, ἀλλὰ μὴ κάμετε βῆμα διότι εἰσθε χαμένοι.»

Ταῦτα εἰπὼν παρεμέρισεν αἶφνης τὴν τράπεζαν καὶ τραβήξας ἕνα σιδηροῦν κρίκον ἀνοιξεν εὐρεῖαν καταπακτὴν ἀκριβῶς ὑπὸ τοὺς πόδας τοῦ κυρίου Μπάμμυλ, ὅστις ὠπισθοδρόμησεν ὀλίγα βήματα ἐντρομος.

«Κυττάξατε εἰς τὸ βᾶθος, εἶπεν ὁ Μῶνξ καταβιβάζων τὸν φανὸν εἰς τὸ βᾶραθρον· ἤμπορῶσα νὰ σας κρημίσω εὐκολώτατα, ἂν ἤθελα, ὅτε ἐκάθησθε ἐπάνω.»

Ἐνθαρρυνθεῖσα οὕτως ἡ οἰκονόμος ἐπλησίασεν εἰς τὸ χεῖλος τῆς καταπακτῆς, καὶ αὐτὸς δὲ ὁ κύριος Μπάμμυλ, ὑπὸ περιεργίας κινούμενος, ἐτόλμησε νὰ κάμῃ τὸ αὐτό. Τὸ ἑρμητικὸν τοῦ ποταμοῦ ρεῦμα, αὐξήθη δὲ τῆς βροχῆς, ἐρόλθει εἰς τὸ βᾶθος τοῦ μαράθρου, ὁ δὲ βᾶθος αὐτοῦ κατέπνιγε πάντα ἄλλον κρότον. Ὑπῆρχεν ἄλλοτε ἐκεῖ εἰς μύλος, τὸ δὲ περὶ τὸν παλαιὸν αὐτοῦ τροχὸν ἀρρίζον ρεῦμα, μὴ ἀναχαιτιζόμενον ὑπὸ τὸσῶ ἀσθενῶν κωλυμάτων, ἐξώρμηε ἐκείθεν μετὰ μείζονος δυνάμεως.

«Ἐὰν ἐρρίπτετο τὸ σῶμα ἀνθρώπου εἰς τὸ ρεῦμα αὐτὸ, ποῦ θὰ εὐρίσκετο αὔριον τὸ πρῶτ; ἠρώτησεν ὁ Μῶνξ, περιάγων τὸν φανὸν κατὰ παντοίας διευθύνσεις ὅπως φωτίσῃ τὸ ζοφερὸν ἐκεῖνο φρέαρ.

— Δώδεκα μίλια μακρὰν καὶ κατακομματιασμένον,» ἀπεκρίνατο ὁ Μπάμμυλ ἐπὶ μόνῃ τῇ ἰδέᾳ ταύτῃ φρικιάσας.

Ὁ Μῶνξ ἐξήγαγε τοῦ κόλπου του τὸ μικρὸν δέμα, ὅπερ ἐν σπουδῇ εἶχε κρύψει, προσέθεσεν αὐτὸ στερεῶς εἰς τεμάχιον μολύβδου, ἐκεῖ που πλησίον εὐρεθέντος, καὶ τὸ ἔρριψεν εἰς τὸ βᾶραθρον. Ἐπεσε τοῦτο κατ' εὐθείαν, ἠκούσθη ἀσθενὴς κρότος αὐτοῦ πεσόντος εἰς τὸ ρεῦμα, ὅπερ παρέσυρεν αὐτό.

Καὶ οἱ τρεῖς προσεῖδον ἀλλήλους, καὶ ἐφάνησαν ὡς ἀνακουφισθέντες ἐκ μεγάλου βάρους.

«Ἐτελείωσεν! εἶπεν ὁ Μῶνξ κλείσας τὴν καταπακτὴν· ἐὰν ἡ θάλασσα ἀποδίδει τοὺς εἰς τὰ βᾶθη τῆς νεκροῦς, καθὼς λέγουν τὰ βιβλία, φυλάττει ὅμως τὸν χρυσὸν καὶ τὸν ἄργυρον, καὶ

κατὰ συνέπειαν αὐτὸ τὸ κολοκύθι. Δὲν ἔχομεν ἄλλο τίποτε νὰ εἰποῦμε, ὥστε δυνάμεθα νὰ διακόψωμεν τὴν εὐχάριστον αὐτὴν συνέντευξιν.

— Μετὰ πάσης χαρᾶς, ἔσπευσε νὰ εἶπῃ ὁ κύριος Μπάμμυλ, ἀνοίκειον δεινῶν ζῆλον.

— Ἐλπίζω πῶς θὰ βάλετε κλειδί εἰς τὴν γλῶσσάν σας, εἶπεν ὁ Μῶνξ ἀπειλητικῶς. Ὅσῳ διὰ τὴν γυναῖκά σας, εἶμαι βέβαιος περὶ αὐτῆς.

— Ἐχετε πεποιθήσιν εἰς ἐμέ, νέε μου, ἀπεκρίνατο ὁ κύριος Μπάμμυλ λίαν εὐγενῶς, διευθυνόμενος μετὰ πολλῶν ὑποκλίσεων πρὸς τὸ μέρος τῆς ἀναβάθρας· εἶναι τὸ συμφέρον ὅλων μας, νέε μου, καὶ ἐννοεῖτε, εἶναι καὶ ἰδικὸν μου συμφέρον, κύριε Μῶνξ.

— Χαίρω πολὺ διὰ λογαρισμὸν σου νὰ σε ἀκούω νὰ ὁμιλῆς τοιοῦτοτρόπως, παρετήρησεν ὁ Μῶνξ. Ἀνάψατε τὸ φανάρι σας καὶ ξεκουμπισθῆτε τὸ ἄγρηγορότερο!

Εὐτυχῶς ἡ σύστασις αὐτὴ ἐπῆλθεν ἐν καιρῷ, διότι ἂν ἄλλην μίαν ὑπόκλισιν καὶ ἐν ἀκόμῃ βῆμα ἔκαμνε πρὸς τὰ ὀπίσω ὁ κύριος Μπάμμυλ, θὰ κατεκρημνίζετο ἀφείκτως εἰς τὸ κάτω πάτωμα, διότι ἐλάχιστον ἀπείχε τῆς ἀναβάθρας. Ἦναψε τὸ φανάριόν του ἀπὸ τὸ τοῦ Μῶνξ, καὶ μὴ στέργων κατ' ἐλάχιστον νὰ παρατείνῃ τὴν συνδιάλεξιν, κατέβη ἐν σιγῇ ἀκολουθούμενος ὑπὸ τῆς συζύγου του. Ὁ Μῶνξ προσχώρησε τελευταῖος πάντων, ἀφ' οὗ προηγουμένως ἔστη ἐπὶ τῶν βαθμίδων, ἵνα βεβαιωθῇ ὅτι δὲν ἠκούετο ἄλλος κρότος, ἐκτὸς τοῦ τῆς κρουνηδῶν καταπιπτούσης βροχῆς καὶ τοῦ ρεύματος τοῦ ποταμοῦ.

Διήλθον οὕτω τὸ ἰσόγειον βραδέως καὶ μετὰ προσυλαξέως, διότι ὁ Μῶνξ ἐφοβεῖτο καὶ τὴν ἰδίαν σκιάν, ὁ δὲ Μπάμμυλ κρατῶν πολὺ χαμηλὰ τὸν φανὸν, οὐ μόνον μετὰ πολλῆς ἐβιάζετο προσοχῆς, ἀλλὰ καὶ τὸ βῆμά του ἦτο κοῦφον, πράγμα παραδοξότατον δι' ἄνδρα ὡς οὗτος εὐσαρκιον. Ἄλλ' ἐφοβεῖτο μὴ ὑπῆρχον πανταχοῦ κρύφιοι καταπακταί. Ὁ Μῶνξ ἤνοιξεν ἀθορύβως τὴν θύραν δι' ἧς εἰσῆλθον, ἀντεχειρέτισεν αὐτοὺς δι' ἀπλῆς κλίσεως τῆς κεφαλῆς, καὶ τὸ ἔλθιον ζεύγος ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του ἐν μέσω τοῦ σκότους καὶ τοῦ βορβόρου.

Μόλις οὗτοι ἐξῆλθον, καὶ ὁ Μῶνξ, ἀκατανίκητον αἰσθανόμενος ἀποστροφὴν πρὸς τὴν μοναξίαν, προσεκάλεσε παιδιὰ τινα, ὅστις ἔμενε κεκρυμμένος ἐκεῖ που κάτω, καὶ προπορευομένου τούτου μὲ τὸν φανὸν ἀνὰ χεῖρας, ἐπανῆλθεν εἰς τὸν κοιτῶνά του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΗ'

Ἐν ᾧ ὁ ἀναγνώστης ἀνευρίσκει γνωστότατα αὐτῷ ἔντιμα ὑποκείμενα, καὶ θὰ μάθῃ τὴν μεταξὺ τοῦ Μῶνξ καὶ τοῦ Ἰουδαίου σχεδιασθεῖσαν ἀξιόλογον σκευωρίαν.

Δύο ὥρας περίπου πρὸ τῆς συνεντεύξεως, ἦν

άνωτέρω διηγήθημεν, ἐξυπνήσας ὁ κύριος Οὐίλιαμ Σάικς ἠρώτησε τί ὥρα εἶναι.

Τὸ δωμάτιον τοῦ κυρίου Σάικς δὲν ὠμοιάζε μὲ ἐκεῖνο, ἐν ᾧ κατόκει πρὸ τῆς εἰς Τσάρτου ἐκδρομῆς, ἀν καὶ ἐκεῖτο ἐν τῇ αὐτῇ συνοικίᾳ καὶ οὐ μακρὰν τοῦ παλαιοῦ οἰκήματος. Ἦτο δὲ στενὸν καὶ ἀθλιῶς ἐσκευασμένον, δεχόμενον τὸ φῶς ἐξ ἑνὸς ἐν τῇ στέγῃ φεγγίτου, ἐξ οὗ ἐφαίνετο ἡ ὁδός. Ἐν γένει τὰ πάντα εἰδείκνυον ὅτι ὁ ἀξιώλογος ἐκεῖνος ἀνὴρ ὑπέστη ἀποτυχίας πολλάς. Ἐπιπλα τὸ δωμάτιον ὀλίγιστα εἶχε καὶ ἄθλια, καὶ παντελῆς ὑπῆρχεν ἑλλείψις καὶ τῶν ἀπολύτως ἀναγκαίων τὰ πάντα ἐμαρτύρουν μεγάλην στενοχωρίαν καὶ δυστυχίαν, ἅτινα ἐν ἀνάγκῃ, ἐλλείψει ἄλλων ἀποδείξεων, ἠδύνατο νὰ βεβαιώσῃ ἡ ὄψις ἀπλῶς τῆς ὠχρᾶς καὶ κατίσχου φυσιογνωμίας αὐτοῦ τοῦ κυρίου Σάικς.

Ὁ κακούργος ἐκεῖτο ἐξηπλωμένος ἐπὶ τῆς κλίνης, περιτετυλιγμένος δίκην κοιτανίτου διὰ τοῦ μεγάλου λευκοῦ τοῦ ἐπενδύτου. Ἦ νεκρικὴ ὠχρότης αὐτοῦ, ὁ ῥυπαρὸς νυκτικὸς σκοῦφος καὶ ὁ ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας ἀξέριστος πῶγων, καθίστων αὐτὸν ἐτι μᾶλλον ἀποτρόπαιον. Ὁ κύων ἐκάθητο πλησίον τοῦ κυρίου του, ὅτε μὲν θεωρῶν περιλύπως αὐτὸν, ὅτε δὲ ἀνατείνων τὰ ὦτα καὶ ὑποκώφως γρυλλίζων ἄμα ἤκουε τὸν ἐλάχιστον κρότον ἐν τῇ ὁδῷ ἢ ἐν τῇ οἰκίᾳ. Πλησίον τοῦ φεγγίτου ἐκάθητο γυνή, μετὰ ζέσεως ἀσχολουμένη εἰς τὴν ἐπιδιόρθωσιν παλαιοῦ ὑπενδύτου, ἀποτελοῦντος μέρος τῆς ἐνδυμασίας τοῦ κακούργου τσοῦτῳ δ' ἦτο αὐτῇ ὠχρὰ καὶ ἐξησθενημένη ἐκ τῶν ἀγρυπνιῶν καὶ τῶν στερησεῶν, ὥστε ἐξ οὐδενὸς ἄλλου ἢ ἀνεγνώριζέ τις αὐτὴν ὡς τὴν Νάνσυ, ἢ μόνον ἐκ τῆς φωνῆς, δι' ἧς ἀπεκρίνατο εἰς τὴν ἐρώτησιν τοῦ Σάικς.

«Ἐπτὰ ὥραι ἐσήμαναν, εἶπε. Πῶς εἶσαι ἀπόψε, Σάικς;

— Ἀδύνατος ἴσως παιδί, ἀπεκρίνατο ὁ Σάικς βλασφημῶν. Ἐλα ἐδῶ δός μου τὸ χέρι σου νὰ σηκωθῶ ἀπὸ τὸ ἀναθεματισμένο αὐτὸ κρεβάτι, ἀδιάφορον πῶς.»

Ἦ ἀσθένεια δὲν ἐμετρίασε τὴν βιαιότητα τοῦ χαρακτῆρος τοῦ Σάικς, διότι ὅτε ἡ νεῆνις ἐβόηθησεν αὐτὸν νὰ ἐγερθῇ καὶ νὰ καθίσῃ εἰς ἐν κάθισμα, ὑπεντοθόρυσσε κατάρως τινὰς κατὰ τῆς ἀδεξιότητος αὐτῆς καὶ τὴν ἐκτύπησε.

«Τί κλαουρίζεις τώρα; εἶπεν ἔλα, μὴν κάθεσαι αὐτοῦ καὶ μὲ σκοτίζης. . . Ἄν δὲν ζῆρῃς τίποτε καλλίτερον νὰ κάμῃς, ξεμπερδεύε γρήγορα. . . ἀκούς;

— Σὲ ἀκούω, ἀπεκρίνατο ἡ νεῆνις, ἀποστρέψασα τὸ πρόσωπον καὶ προσπαθήσασα νὰ γελάσῃ. Τί σου κατέβη πάλι ἀπόψε ἔς τὸ νοῦ, Μπίλ;

— Ὦ, ὦ! μοῦ ἄλλαξες χάθᾳ, εἶπεν ὁ Σάικς ἰδὼν δάκρυα ὑποτρέμοντα εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς Νάνσυ καὶ κάνεις καλά.

— Μήπως ἐννοεῖς μὲ αὐτὸ πῶς ἔχεις σκοπὸν νὰ με κακομεταχειρισθῇς ἀπόψε, Μπίλ, εἶπεν ἡ νεῆνις, ἐπιθείσα τὴν χεῖρά της ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ κακούργου.

— Διατί ὄχι; εἶπεν οὗτος.

— Τόσαις νύκτες τώρα, εἶπεν ἡ Νάνσυ μετὰ παραπόνου, καθιστῶντος γλυκεῖαν τὴν φωνὴν αὐτῆς, τόσαις νύκτες ἀγρυπνῶ εἰς τὸ προσκέφαλόν σου καὶ σε περιποιούμαι ἴσως μικρὸ παιδί, καὶ πρώτη φορά τώρα μὲ κακομεταχειρισθῇς καὶ ἂν το ἐσυλλογίζετο αὐτὸ δὲν θὰ το ἔκαμνες, δὲν εἶναι ἀλήθεια; Ἐλα, ἔλα, ὁμολόγησε πῶς δὲν θὰ το ἔκαμνες.

— Ἐ, καλὰ, ὄχι, δὲν θὰ το ἔκαμνα, ἀπεκρίνατο ὁ Σάικς. Ὁ διάβολος νὰ με πάρῃ! νὰ, αὐτὸ τὸ ἀναθεματισμένο κορίτσι πάλι ἤρχισε τὰ κλαύματα!

— Δὲν εἶναι τίποτε, εἶπεν αὐτῇ πεσοῦσα ἐφ' ἑνὸς καθίσματος, μὴ δίνης προσοχὴ, θὰ περάσῃ γρήγορα.

— Τί θὰ περάσῃ γρήγορα; ἠρώτησεν ὁ Σάικς διὰ τοῦ συνήθους ἀποτόμου τρόπου του, τί παλαβομάρα πάλι σοῦ κατέβη ἔς τὸ κεφάλι; Ἐλα, σῆκω ὀρθῆ, κουνήσου, καὶ μὴ με κάνης νὰ χάνω τὴν ὑπομονή μου μὲ ταῖς γυναικειαῖς κουταμάραις σου!

Ἐν πάσῃ ἄλλῃ περιστάσει ἢ παρότρυνσις αὐτῆ καὶ ὁ τόνος δι' οὗ ἐλέγχθη, θὰ ἐπετόγγανον τοῦ σκοποῦ ἄλλ' ἢ νεῆνις, ἥτις ἦτο κατεξηνητημένη καὶ ἐστερεῖτο καθ' ὀλοκληρίαν δυνάμειον, ἀνέκλινε τὴν κεφαλὴν της ἐπὶ τοῦ νότου τῆς καθέδρας καὶ ἐλιποθύμησε προτοῦ νὰ προσφθάσῃ ὁ κύριος Σάικς νὰ προσθήσῃ καὶ τὰς βλασφημίας, δι' ὧν συνείθιζε νάρτῃ τὰς ἀπειλάς του ἐν τοιαύταις περιστάσει. Ἄγνοῶν δὲ τί νὰ ποιῆσῃ εἰς τοιαύτην ἀπρόοπτον ἀντίρρησην κατὰ τῶν ἀπειλῶν του, προσέτρεξε κατὰ πρῶτον εἰς μερικὰς βλασφημίας, ἀλλ' ἰδὼν ὅτι ὁ τρόπος οὗτος τῆς περιποιήσεως οὐδαμῶς ὠφέλει τὴν πάσχουσαν, ἐπεκαλέσατο βοήθειαν.

«Τί τρέχει λοιπὸν, φίλε μου; ἠρώτησεν ὁ Ἰουδαῖος ἀνοίξας τὴν θύραν.

— Τήραξε ἐκεῖ καὶ φρόντισε διὰ τὸ κορίτσι! εἶπεν ὁ Σάικς μετ' ἀνυπομονησίας, ἀντὶ νὰ κάθεσαι αὐτοῦ νὰ πολυλογῆς καὶ νὰ μου ζαρώνης τὴν μούρη σου.»

Ὁ Φείγγιν, ἐκπέμψας κραυγὴν ἐκπλήξεως, ἔσπευσε νὰ βοηθήσῃ τὴν Νάνσυ, ἐν ᾧ ὁ Τζὼν Ντῶκινς (ὁ καὶ ἄλλως καλούμενος Ἀπανωλαδιᾶς), ὅστις εἶχεν εἰσελθεῖ κατόπιν τοῦ σεβασμίου φίλου του, ἀπέθηκε κατὰ γῆς δέμα τι ὀπερ ἔφερε, καὶ ἀρπάσας μίαν φιάλην ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ κυρ Τσάρλου Μπέιτς, ὅστις ἤρχετο ὀπισθὲν του, ἐξεπωμάτισεν αὐτὴν ἐν ῥιπῇ ὀρθαλμοῦ διὰ τῶν ὀδόντων του, ὅπως ἐγγύσῃ μέρος τοῦ περιεχομένου ἐν αὐτῇ ποτοῦ εἰς τὸ στόμα τῆς ταλαιπώρου κόρης, ἀφ' οὗ ὁμοῦ προήγου-

μένως διὰ νὰ μὴ κάμῃ λάθος καὶ χύσῃ ἄλλο ἀντ' ἄλλου ἐπιεν αὐτὸς πρῶτος ὀλίγον.

«Ἀέρισέ την μὲ τὸ φουστῆρ, Τσάρλου, εἶπεν ὁ κύρ Ντῶκινς καὶ σὺ, Φείγγιν, κτύπα της τὰ χέρια, καὶ ὁ Μπίλ ἄς τῆς ξεσφίγξῃ τὰ φορέματα.»

Αἱ προσπάθειαι πάντων δὲν ἐβράδυναν νὰ ἐπενέγκωσι τὸ προσδοκώμενον ἀποτέλεσμα, διότι πάντες κατέγιναν μετὰ μεγάλης σπουδῆς καὶ ζήλου, ἰδίως μάλιστα ὁ κύρ Μπέιτς, εἰς ἐν εἶχεν ἀνατεθῆ τὸ διὰ τοῦ φουστῆριου ἀέρισμα, ὅπερ ἐθεώρησεν ὡς διασκεδαστικώτατον ἀστεῖσμα. Ἦ νεῆνις βαθμηδὸν συνῆλθεν εἰς ἑαυτὴν, ἐπλησίασε συρομένη εἰς ἐν κάθισμα πλησίον τῆς κλίνης, καὶ ἐκρυψε τὸ πρόσωπόν της μετὰ τῶν προσκεφαλαίων, ἀφείσα τὸν Σάικς νὰ ἐρωτᾷ μετ' ἐκπλήξεως τοὺς προσελθόντας πῶς ἦλθον τόσον ἀπροσδοκῆτως.

«Ποῖος κακὸς ἄνεμος σὰς ἔρριξεν ἐδῶ; ἠρώτησε τὸν Φείγγιν.

— Δὲν μας ἔφερε κακὸς ἄνεμος, ἀγαπητέ μοι, ἀπεκρίνατο ὁ Ἰουδαῖος, διότι οἱ κακοὶ ἄνεμοι δὲν φέρουν τίποτε καλόν, καὶ ἐγὼ σὰς ἔφερα κατὶ τι, τὸ ὅποιον θὰ σὰς χαροποιήσῃ. Ἀπανωλαδιᾶ, φίλε μου, ἀνοίξε τὸ δέμα, καὶ δὸς εἰς τὸν Μπίλ ὅλα ἐκεῖνα διὰ τὰ ὅποια ἐξωδέυσασμεν ὅσα χρήματα εἶχαμεν σήμερα τὸ πρωτῆ.»

Ὁ Ἀπανωλαδιᾶς ὑπήκουσε καὶ ἔλυσε τὸ δέμα, ἀκούωντος ἐν ὀγκῶδες καὶ περιτετυλιγμένον διὰ παλαιοῦ τραπέζομανθῆλου. Ἀκολούθως ἐν πρὸς ἐν παρέδιδε τὰ περιεχόμενα εἰς τὸν κύρ Μπέιτς, ὅστις ἀπέθετεν αὐτὰ ἐπὶ τῆς τραπέζης, ἐκθειάζων τὴν ποιότητα καὶ τὴν σπανιότητα αὐτῶν.

«Τήραξε, Μπίλ, μίαν κρεατόπηττα ἀπὸ κουνέλια! ἀνεφώνησεν ἐκτυλίξας μέγαν πλακοῦντα, τί τρυφερὰ καὶ νόστιμα κρέατα, ποῦ καὶ τὰ κόκαλα λυώνουν ἴσως τὰ μασσᾶς, καὶ δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ τα βγάλῃς μισὴ λίτρα πράσινο τσάι, καλὸ καὶ δυνατὸ, καὶ ζάχαρι, καὶ φωμάκια ὀρεκτικά, τυρὶ τοῦ Γκλότσεστερ πρῶτης. . . καὶ κοντὰ ἔς τὰ ἄλλα τί θὰ εἶπῃς καὶ δι' αὐτό.»

Συγχρόνως δὲ εἰς τὸ τέλος τοῦ πανηγυρικοῦ του, ὁ Μπέιτς ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ εὐρέος θυλακίου του μεγάλην φιάλην οἴνου ἐρμητικῶς πεπωμασμένην, ἐν ᾧ ὁ κύριος Ντῶκινς ἐπλήρωσεν ἐν ποτήριον ἐκ τοῦ ἐν τῇ ἄλλῃ φιάλῃ ἦν αὐτὸς ἔφερε περιεχομένου ποτοῦ, ὅπερ ὁ ἐν ἀναρρώσει διατελῶν Σάικς ἐπιεν ἀνεῦ ἐνδοιασμοῦ ἄμυστί.

«Ἄ! ἀνεφώνησεν ὁ Ἰουδαῖος, προστρίβων τὰς χεῖρας μετ' εὐαρεσκείας, ὅλα θὰ ἴσως πρῖμα τώρα, Μπίλ, ὅλα θὰ ἴσως πρῖμα.»

— Ὅλα θὰ ἴσως πρῖμα! ἀνεφώνησεν ὁ Σάικς εἶχα τὸν καιρὸν νὰ πᾶω πρῖμα ἐκατὸ φορὰς ἔς τὸν ἄλλον κόσμον προτοῦ νὰ λθῆτε νὰ με βοηθήσητε. Εἶναι πρᾶγμα αὐτὸ, γεροκακούργε, νὰ φῆνῃς ἕναν ἄνθρωπον εἰς αὐτὴν τὴν

κατάστασιν περισσότερον ἀπὸ τρεῖς ἐβδομάδας!

— Τὸν ἀκούετε; εἶπεν ὁ Ἰουδαῖος πρὸς τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ ὑψώσας τοὺς ὤμους. Καὶ ἡμεῖς ὅπου τοῦ ἐφέραμε τόσῳ ὠραῖα πράγματα!

— Δὲν παραπονοῦμαι δι' αὐτὸ, ὑπολαβὼν εἶπεν ὁ Σάικς, πρᾶυθεις ὀλίγον ὅτε ἔρριψεν ἐν βλέμμα ἐπὶ τῆς τραπέζης. Ἀλλὰ πῶς ἔμπορεῖτε νὰ δικαιολογηθῆτε, ποῦ μὲ ἀφήσατε τόσον καιρὸν ἐδῶ ἀρρωστον, καὶ χωρὶς νὰ χῶ με τί νὰ κάψω τὴν γλῶσσά μου, καὶ δὲν σὰς ἐμελλε καθόλου, ὡς νὰ ἦμουν ἴσως αὐτὸ τὸ σκυλί! Δίωξέ το, Τσάρλου.

— Δὲν εἶδα ποτέ μου πονηρότερο σκυλί, εἶπεν ὁ κύρ Μπέιτς ἐκτελῶν τὴν διαταγὴν τοῦ Σάικς. Σοῦ μυρίζεται τὰ φαγητὰ καὶ τρέχουν τὰ σάλια του.

— Σκάσε! ἀνεφώνησεν ὁ Σάικς πρὸς τὸν σκύλον, γρυλλίζοντα ὑποκάτω τῆς κλίνης ὅπου ἐκρύβη. Τὸ λοιπὸν, γερομασκαρᾶ, τί δικαιολογία εἶχες;

— Ἐλεῖπα ἀπὸ τὸ Λονδίνον περισσότερον ἀπὸ μίαν ἐβδομάδα, ἀγαπητέ μου, ἀπεκρίνατο ὁ Ἰουδαῖος.

— Καὶ τῆς ἄλλαις δεκαπέντε ἡμέραις; ἠρώτησεν ὁ Σάικς. Διατί μ' ἐγκατελείψατε μόνον εἰς τὸ στρώμά μου, ἴσως ποντικί εἰς τὴν τρύπα του;

— Δὲν ἔμπορεῦσα νὰ κάμω ἄλλοιῶς, Μπίλ, ἀπεκρίνατο ὁ Ἰουδαῖος. Δὲν θέλω νὰ εἶπω περισσότερα ἐμπροστὰ εἰς ἄλλους, ἀλλὰ σοῦ λέγω πῶς δὲν ἔμπορεῦσα νὰ κάμω ἄλλοιῶς, σοῦ τὸ βεβαιώσω εἰς τὴν τιμὴν μου.

— Μὲ βεβαιώνεις ἔς τί; ἀνεκράνασε βροντοφῶνως ὁ Σάικς μετὰ μεγίστης περιφρονησεως. Παιδιά, κόψετε μου ἕνα κομμάτι ἀπὸ τὴν κρεατόπηττα, διὰ νὰ πᾶῃ κάτω αὐτὸ ποῦ ἀκούσα. Θὰ με πνίξῃ.

— Μὴ συγχίζεσαι, ἀγαπητέ μου, εἶπεν ὁ Ἰουδαῖος ταπεινότητά. Δὲν σ' ἐλασμόνησα καθόλου, Μπίλ, οὔτε μίαν στιγμὴν, μὲ ἀκούς;

— Ὦ βέβαια, μ' ἐσυλλογίσθης, ἀπεκρίνατο ὁ Σάικς, πικρῶς μειδιῶν. Ἐν ᾧ ἐπαράδερνα εἰς τὸ στρώμά μου μὲ θέρη καὶ κρυάδας, τοῦ λόγου σου δὲν ἔπαυες νὰ σχεδιάζης ἐπιχειρήσεις καὶ ὁ Μπίλ ἔπρεπε νὰ κάμῃ τοῦτο, ὁ Μπίλ νὰ κάμῃ ἐκεῖνο καὶ τόσα ἄλλα, ὅταν σηκωθῇ ἔς τὸ πόδι, καὶ ὅλα αὐτὰ διὰ τίποτε, χωρὶς αὐτὸ τὸ κορίτσι, θὰ τα εἶχα κακαρώσει.

— Ἐ, λοιπόν! Μπίλ, εἶπεν ὁ Ἰουδαῖος, σπεύσας νὰ ἐπωφεληθῇ τῆς τελευταίας φράσεως τοῦ Σάικς. Χωρὶς αὐτὸ τὸ κορίτσι λέγεις; Καὶ αὐτὸ τὸ κορίτσι ποῖος ἄλλος σοῦ τὸ ἐπρομήθευσε παρὰ ἐγώ;

— Ὅσῳ δι' αὐτὸ, εἶναι ἀλήθεια! εἶπεν ἡ Νάνσυ πλησιάζασα ταχέως. Ἐλα, ἀρκοῦν πλέον αὐτὰ! Ἄς τελειώσωμεν!

Διὰ τῆς ἐπεμδάσεως τῆς Νάνσυ ἡ συνομιλία

ἐλαβεν ἄλλην τροπὴν. Οἱ παῖδες, ὑπεικόντες εἰς ἀδιόρθον νεῦμα τοῦ Ἑβραίου, προσήνεγκον αὐτῇ νὰ πῆ, ἀλλ' αὕτη δὲν ἔπιε κατὰ κέρον. Ὁ Φείγγιν, προσποιούμενος ἀσυνήθη φαιδρότητα, διεσκέδασεν ὅπως τὴν δυσαρέσκειαν τοῦ κυρίου Σάικς, ὑποκρινόμενος ὅτι ἐξελάμβανε τὰς ἀπειλὰς του ὡς ἀστεϊσμούς διασκεδαστικώτατους, καὶ ἐγκαρδίως γελῶν διὰ μίαν ἢ δύο βαρυσοῦς ἀστεϊότητος, ἄς οὕτως μετ' ἐπανειλημμένους σπονδὰς εὐπρεστέθη νὰ κάμῃ.

«Ὅλα αὐτὰ εἶναι καλὰ καὶ ἅγια, εἶπεν ὁ Σάικς· ἀλλὰ πρέπει νὰ μου δώσετε παράδες ἀπόψε.

— Δὲν ἔχω ἀπάνω μου λεπτὸ, Μπίλ, λεπτὸ τσακισμένον, ἀπεκρίνατο ὁ Ἰουδαῖος.

— Τότε θὰ ἔχῃς ἀρκετὰ εἰς τὸ σπίτι, εἶπεν ὁ Σάικς, καὶ πρέπει νὰ μου δώσῃς μερικὰ ἀπὸ αὐτὰ.

— Εἰς τὸ σπίτι! ἀνεφώνησεν ὁ Ἰουδαῖος ἀνατείνων τὰς χεῖρας· δὲν ἔχω οὔτε ὅσα ἀρκοῦν διὰ νὰ...

— Δὲν εἰξεύρω πόσα ἔχεις, ὑπολαβὼν εἶπεν ὁ Σάικς, καὶ σὺ ὁ ἴδιος μάλιστα δὲν θὰ καλοξέυρῃς, γιατί πολὺς καιρὸς χρειάζεται σοῦ νὰ μετρηθῶν ὅλα. Ἀλλ' αὐτὸ εἶναι ἀδιάφορον· μοῦ χρειάζονται χρήματα, καὶ ἀπόψε μάλιστα.

— Καλὰ, καλὰ, εἶπε στένων ὁ Ἰουδαῖος. Θὰ στείλω ἀμέσως τὸν Ἀπανωλαδιᾶν.

— Νὰ τὸν ἀφήσῃς τὸν Ἀπανωλαδιᾶν νὰ κάθεται ἡσυχῶς, ἀπεκρίνατο ὁ κύριος Σάικς. Ὁ Ἀπανωλαδιᾶς ἔξευρε νὰ τα φέρῃ ὅλα ἔς τὴν Ἀπανωλαδιᾶν· ἂν τὰ πάρῃ εἰς τὰ χεῖρα του, ἡμπορεῖ νὰ λησμονήσῃ νὰ ἔλθῃ, ἢ νὰ χαθῇ εἰς τὸν δρόμον, ἢ νὰ πέσῃ εἰς κἀνένα δόκανο, καὶ ὅλα αὐτὰ ἐπίτηδες διὰ νὰ μὴν ἀνγκασθῇ νὰ πλάσῃ προφάσεις. Τοὺς παράδες διὰ μεγαλειτέραν ἀσφάλειαν θὰ ἔλθῃ νὰ τους πάρῃ ἀπὸ τὴν λυκοφωλιά σου ἢ Νάνσυ, καὶ ὅσω νὰ γυρίσῃ ἐγὼ θὰ το πάρω κομματάκι δίπλα ἐδῶ.»

Μετὰ πολλὰς συζητήσεις καὶ διαπραγματεύσεις, ὁ Ἰουδαῖος περιέκοψε τὸ ζητηθὲν ποσὸν ἀπὸ πέντε λίρων στερλινῶν εἰς τρεῖς λίρας, τέσσαρα σελλίγια καὶ ἕξ πέννας, ποιῶν φρικτοὺς ὄρκους ὅτι μόνον δεκαοκτὼ πένναι ἐναπελείποντο αὐτῷ. Ὁ κύριος Σάικς ἔκαμε τὴν παρατήρησιν, ὅτι ἀφ' οὗ ἦτο ἀδύνατον νὰ λάβῃ πλείοντα, ἤρκειτο κατ' ἀνάγκην εἰς τὸ ὀρισθὲν ποσὸν, καὶ ἡ Νάνσυ ἠτοιμάσθη νὰ κολουθήσῃ τὸν Ἰουδαῖον μέχρι τῆς οἰκίας του, ἐν ᾧ οἱ δύο παῖδες ἐτακτοποιοῦν τὰς ζωτροφίας ἐν τῷ ὄψοφυλακείῳ. Ὁ Ἰουδαῖος ἀπεχαιρέτισε τὸν ἐπιστήμιον καὶ ἀφωσιωμένον φίλον του, καὶ ἐπέστρεψεν εἰς τὸ οἶκόν του μετὰ τῆς Νάνσυ καὶ τῶν δύο παιδῶν, ὁ δὲ κύριος Σάικς, ἐξαπλωθεὶς ἐπὶ τῆς κλίνης του ἠτοιμάζετο νὰ κοιμηθῇ ἀναμένων τὴν ἐπάνοδον τῆς νεάνιδος.

Ἐν τῇ κατοικίᾳ τοῦ Ἰουδαίου εὔρον τὸν Τω-

βίαν Κράικτ καὶ τὸν κύριον Τσίτλιγκ χαρτοπακτοῦντας. Ὁ κύριος Τσίτλιγκ ἔχασεν, ὡς ἔκαστος ἠδύνατο νὰ συμπεράνῃ, καὶ τὴν δεκάτην πέμπτην καρτίδα μετὰ τοῦ δεκάτου πέμπτου καὶ τελευταίου ἐξαπέννου νομίσματός του, ὅπερ διεσκέδασε τὰ μέγιστα τοὺς νέους φίλους του. Ὁ δὲ κύριος Κράικτ ἐντραπέει, διότι οὕτως ἀπροόπτως κατελήθη παίζων μετὰ ὄντος πολλῶ κατωτέρου αὐτοῦ κατὰ τὴν θέσιν καὶ τὰ διανοητικὰ πλεονεκτήματα, ἔχασμήθη, ἠρώτησε τί κάμνει ὁ Σάικς, καὶ ἐφόρσε τὸν πῖλόν του, ἐτοιμαζόμενος νὰπέλθῃ.

«Δὲν ἤλθε κανεὶς, Τώμπυ; ἠρώτησεν ὁ Ἰουδαῖος.

— Ψυχὴ! ἀπεκρίνατο ὁ κύριος Κράικτ, ἀνυψώσας τὸ περιλαίμιόν του. Βαρύεστησα νὰ περιμένω. Ἀκριβὰ ἔπρεπε νὰ με πληρώσῃς, Φείγγιν, ποῦ σοῦ ἐφύλαγα τόσην ὥρα τὸ σπίτι. Ὁ διάβολος νὰ πάρῃ, ἐπαλάθωσα ἄν ἔνορκος, καὶ θὰ το ἔριχνά βραεῖά ἔς τὸν ὕπνον, ὅπως ἔκανα ἔς τὴν Νηουγκαίητ, ἂν δὲν τοῦ ἔκανα τὴν χάριν αὐτοῦ τοῦ παιδιοῦ νὰ παίξω ὀλίγον μαζί του καὶ νὰ το διασκεδάσω. Ἔσκασα περιμένοντας, λόγον τιμῆς.»

Ὁ κύριος Τωβίας Κράικτ, μετὰ τὰς ἱερεμιάδας ταύτας, συνέλεξε τὰ κέρδη του, τὰ ἔριψε περιφρονητικῶς εἰς τὸ θυλάκιον τοῦ ὑπενδύτου του, θεωρῶν τρόπον τινὰ τόσω μικρὰ πράγματα ἀνάξια ἀνθρώπου τῆς τάξεώς του, καὶ ἐξῆλθε μετὰ τσαυτῆς κομψότητος καὶ εὐπρεπείας βαδίζων, ὥστε ὁ κύριος Τσίτλιγκ, ἀφ' οὗ μετὰ προσοχῆς ἐθεώρει τοὺς πόδας καὶ τὰ ὑποδήματα αὐτοῦ, ἐφ' ὅσον ἠδύνατο νὰ τα βλέπῃ, διεκήρυξεν εἰς τὴν συντροφίαν, ὅτι δὲν ἐνόμιζε πῶς ἦτο ἀκριβὰ ἀντὶ δεκαπέντε μόνον ἐξαπέννων διὰ πᾶσαν συνέντευξιν νὰ σχετισθῆ τις μετὰ τοιοῦτου προσώπου, καὶ ὅτι οὐδὲ κἀν ἐσυλλογίζετο ὅσα ἔχασε.

«Κοῦκκου σου! ἀνεφώνησεν ὁ κύριος Μπέιτς, εἰς ὃν ἡ τοιαύτη ὁμολογία ἐφάνη κατ' ὑπερβολὴν ἀστεία. Μωρὲ, τί ψημάρνι εἶσαι, καυμένε Τώμπυ.

— Δὲν εἶμαι καθόλου ψημάρνι, ἀπεκρίνατο ὁ κύριος Τσίτλιγκ. Ἔ, Φείγγιν;

— Εἶσαι καθὼς πρέπει παλληκάρι, ἀγαπητέ μου, εἶπεν ὁ Ἑβραῖος, κτυπήσας αὐτὸν θεωπευτικῶς διὰ τῆς χειρὸς εἰς τὸν ὄμον, ἐν ᾧ συγχρόνως ἔκλιε τὸ μᾶτι εἰς τοὺς ἄλλους του μαθητάς.

— Καὶ ὁ κύριος Κράικτ εἶναι σπουδαῖον ὑποκείμενον, ἢ ὄχι, Φείγγιν; ἠρώτησεν ὁ Τώμπυ.

— Ἀκούς ἐκεῖ; βέβαια, ἀγαπητέ μου, ἀπεκρίνατο ὁ Ἰουδαῖος.

— Καὶ δὲν εἶναι μεγάλη τιμὴ νὰ κάμῃ κανεὶς τὴν γνωριμίαν του, ἢ ὄχι, Φείγγιν; ἐξηκολούθησεν ἐρωτῶν ὁ Τώμπυ.

1. Ἐῖπε, ροκνηστικῶς.
2. Ἔσθη ἐν χαρτοπαγίῳ.

— Καὶ θέλει ῥώτημα; ἀπεκρίνατο ὁ Ἰουδαῖος· ἄφησέ τους αὐτοὺς, ἄς λένε. Δὲν βλέπεις ὅπου ζηλεύουν γιατί δὲν ἔχει μὲ αὐτοὺς σχέσιν, ὅπως μὲ σέ;

— Ἄ! ἀνεφώνησε θριαμβευτικῶς ὁ Τώμπυ, αὐτὸ εἶναι. Μοῦ τὰ ἐπάστρεψε! ὅλα ὅσα εἶχα, τὸ εἰξεύρω. Ἀλλὰ ἡμπορῶ ὅποτε θέλω νὰ βγάλω τὰ χαμένα, ἢ ὄχι, Φείγγιν;

— Βέβαια, βέβαια, εἶπεν ὁ Ἰουδαῖος, καὶ τὸ γοργὸ καὶ χάριν ἔχει, Τώμπυ. Σὰς συμβουλεύω νὰ σρέξετε τὸ γρηγορώτερον εἰς τὴ δουλειά. Ἀπανωλαδιᾶ, Τσάρλυ, ἔπρεπε νὰ ἦσθε τώρα βγαλμένοι ἔς τὸ πασπάτεμμα.³ Κοντεύει δέκα ἢ ὄρα καὶ ἀκόμη τίποτε δὲν ἐκάματε.»

Οἱ παῖδες ὑπήκουσαν ἀμέσως, ἀπεχαιρέτισαν διὰ νεύματος τὴν Νάνσυ, ἐφόρσαν τοὺς πῖλους των καὶ ἐξῆλθον. Καθ' ὅδον ἄρθονα σκώμματα καὶ εὐφρολογίας ἐξετόξευσαν κατὰ τοῦ κυρίου Τσίτλιγκ, ἂν καὶ ἡ συμπεριφορὰ αὐτοῦ οὐτ' ἐκτακτος, οὔτε πρωτοφανῆς ἦτο. Πόσοι νέοι ὑψηλῆς τάξεως δὲν πληρονοῦν ἀκριβώτερα ἀπὸ τὸν κύριον Τσίτλιγκ τὴν τιμὴν τοῦ νὰ λάβωσι μέρος εἰς καλὰς συναναστροφὰς, καὶ πόσοι τῶν ἀποτελούντων τὰς τοιαύτας συναναστροφὰς κομψουμένων δὲν ἐκτίσαντο ρῆμην διὰ τοῦ αὐτοῦ ἀπαρράλλκτως τρόπου δι' οὗ καὶ ὁ εὐγενέστατος Τωβίας Κράικτ!

«Τώρα, Νάνσυ, εἶπεν ὁ Ἰουδαῖος ὅτε ἐκείνοι ἐξῆλθον, θὰ σου μετρήσω τοὺς παράδες. Αὐτὸ εἶναι τὸ κλειδί μιᾶς μικρᾶς κασσέλας, ὅπου βάνω τὰ ὀλίγα ποῦ μοῦ φέρνουν τὰ παιδιὰ· ἀλλὰ ποτὲ δὲν ἔχει μέσα χρήματα, ἀγαπητή μου. Ἄ! ἄ! μακάρι νὰ εἶχα, νὰ βάλω καὶ ἔς τὴν κάσσα. Ἡ δουλειὰς δὲν πᾶνε καλὰ, Νάνσυ, κατὰ τὰ πολλά· ἀλλὰ μοῦ ἀρέσει νὰ ἔχω κοντά μου τὰ παιδιὰ, καὶ διὰ τὰ ἄλλα δὲν με μέλει καὶ τόσω... Σιωπῆ! ἀνεφώνησε, κρύφας ἐν τάχει τὴν κλειδα εἰς τὸν κόλπον του· τί εἶναι; Ἀκουσε!»

Ἡ νεάνις, καθήμενη πρὸ τῆς τραπέζης, ἐφάνετο μεγάλως ἀδιαφοροῦσα, μηδὲ θέλουσα νὰ μάθῃ ἂν τις ἤρχετο καὶ ποῖος οὗτος. Ὅτε ὁ μὲν ἤκουσε τὸν ἦχον τῆς φωνῆς τοῦ εἰσελθόντος, ἐξέβραλεν ἐν βίπῃ ὀφθαλμοῦ τὸν πῖλον καὶ τὸ σάλιον αὐτῆς, ἄτινα ἔριψεν ἐπὶ τῆς τραπέζης. Εὐθὺς δὲ ὡς ὁ Ἰουδαῖος ἐπέστρεψε, παρεπονήθη ὅτι κάμνει πολλὴ ζέστη, μετὰ νοησε εἰς παράδοξον ἀντίθεσιν εὐρισκομένης πρὸς τὴν ταχύτητα τοῦ προηγουμένου κινήματός της, ὅπερ δὲν εἶδεν ὁ Φείγγιν.

«Μπᾶ! εἶπε ταπεινῇ τῇ φωνῇ ὁ Ἰουδαῖος, προφανῶς δυσχεραίνων διὰ τὴν νέαν ἐπίσκεψιν, εἶναι ὁ ἄνθρωπος ποῦ ἐπερίμενα προηγήτερα... Καταβιβάνει τώρα τὴν σκάλα· ὅσω εὐρίσκειται ἐδῶ, Νάνσυ, οὐδὲ λέξι· νὰ εἰπῆς διὰ τοὺς παρά-

1. Ἐῖπε.
2. Ἀναζητήσεις καταλλήλων μερῶν καὶ ἀνθρώπων πρὸς λοιπὴν.

δες. Δὲν θὰ μείνῃ πολὺ· οὔτε δέκα λεπτά, ἀγαπητή μου.»

Ὁ Ἰουδαῖος ἐπέθηκε τὸν κατεσκληκῶτα δάκτυλόν του ἐπὶ τῶν χειλέων καὶ ἐβάδισε πρὸς τὴν θύραν, κρατῶν ἐν τῇ χειρὶ κηρίον, ἐν ᾧ ἠκούετο ἐπὶ τῆς κλίμακος ὁ κρότος τῶν βημάτων τοῦ ἐπισκέπτου, ὅστις εἰσῆλθεν ἐν σπουδῇ εἰς τὸ δωμάτιον, καὶ ἔστη πλησίον τῆς νεάνιδος προτοῦ ἀκόμη νὰ παρατηρήσῃ τὴν παρουσίαν της.

Ἦτο ὁ Μώνξ.

«Εἶναι μία μαθήτριά μου, εἶπεν ὁ Ἰουδαῖος, παρατηρήσας ὅτι ὁ Μώνξ ὡπισθοδρόμησεν εὐθὺς ἄμα εἶδε πρόσωπον ἀγνωστον. Στάσου αὐτοῦ, Νάνσυ.»

Ἡ νεάνις ἐπλησίασεν εἰς τὴν τράπεζαν, ἐκύταξε τὸν Μώνξ μετ' ἀδιαφορίας καὶ ἀπέστρεψεν ἀπ' αὐτοῦ τοὺς ὀφθαλμούς· ἀλλὰ στραφεῖσα πρὸς τὸν Ἑβραῖον εἶδεν αὐτὸν διὰ λαθραίου βλέμματος τοσοῦτον ὀξέος καὶ ἐτακτικού, ὥστε ἂν τις ἠδύνατο νὰ ἴδῃ τὴν μεταβολὴν ταύτην τῆς φυσιογνωμίας της, δυσκόλως θὰ ἐπέιθετο ὅτι τὰ δύο ἐκεῖνα βλέμματα προσήρχοντο ἐκ τοῦ αὐτοῦ προσώπου.

«Ἐχεις εἰδήσεις; ἠρώτησεν ὁ Ἰουδαῖος.

— Σπουδαῖα, ἀπεκρίνατο ὁ Μώνξ.

— Καί... καὶ καλὰς; ἠρώτησε μετὰ τινος ἐνδοιασμοῦ ὁ Ἰουδαῖος, ὡς εἰ ἐφοβεῖτο μὴ ἡ ὑπερβολικὴ προθυμία του δυσαρεστήσῃ τὸν μετ' αὐτοῦ συνδιαλεγόμενον.

— Ὅχι κακὰς, ἀπεκρίνατο ὁ Μώνξ μειδιάσας. Ἐκαμα καλὴ δουλειὰ αὐτὴν τὴν φορὰν... Ἦθελα νὰ σου εἰπῶ δύο λόγια.»

Ἡ νεάνις ἐκάθητο πλησίον τῆς τραπέζης καὶ οὐδὲν εὐρίσκειτο διατεθειμένη νὰ καταλίπῃ τὸ δωμάτιον, καίπερ ἰδοῦσα καλῶς ὅτι αὐτὴν ὑπεδείκνυν ὁ Μώνξ εἰς τὸν Ἰουδαῖον. Οὗτος δὲ φοβούμενος ἴσως μὴ αὕτη ζητήσῃ τὰ χρήματα, ἂν προσεπάθει νὰ τὴν ἀπομακρύνῃ, ἐνευσεν εἰς τὸν Μώνξ νὰ νάβῃ τὴν κλίμακα καὶ ἐξῆλθε μετ' αὐτόν. Ἡ Νάνσυ ἠδυνήθη νὰ κούσῃ τὸν Μώνξ λέγοντα, ἐν ᾧ ἀνῆρχετο εἰς τὰς βαθμίδας τῆς κλίμακος.

«Νὰ μὴν πᾶμε ὅμως εἰς τὴν ἀναθεματισμένην ἐκείνην τρύπα, ὅπου μ' ἐπήγαγε τὴν πρώτην φορὰν.»

Ὁ Ἰουδαῖος ἐγέλασεν, εἶπε λέξεις τινὰς, ἄς δὲν ἠδυνήθη νὰ κούσῃ ἡ νεάνις· ἐκ τοῦ κρότου ὁ μὲν τῶν βημάτων συνεπέρανε ὅτι ὠδήγει τὸν σύντροφόν του εἰς τὸ δεύτερον πάτωμα.

Προτοῦ νὰ παύσῃ ἀκούόμενος ὁ κρότος τῶν βημάτων αὐτῶν, ταχέως ὡς ἀστραπή ἡ νεάνις ἐξέβαλε τὰ ὑποδήματά της, ἔφερε τὸ ὄπισθεν μέρος τῆς ἐσθῆτος αὐτῆς ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν καὶ κρύψασα τοὺς βραχιόνιας, ἔστη ὄπισθεν τῆς θύρας, τὴν ἀναπνοὴν αὐτῆς καταστέλλουσα, ἵνα κάλλιον ἀκροασθῇ. Καθ' ἣν δὲ στιγμήν ὁ

των βημάτων κρότος έπαυσε, εξωλίσθησεν εκτός του δωματίου, ανήλθεν εις την κλίμακα άθρούτως και μετ' άπιστεύτου έλαφρότητος, και έχάθη εις τὰ σκοτά.

Τὸ δωματίον έμεινεν έρημον επί έν τέταρτον ώρας περίπου· ή νεάνις κατήλθε διά του αὐτοῦ αἰθερίου βαδίσματος και σχεδόν ταυτόχροως ήκούσθησαν καταβαίνοντες και οί δύο άνδρες. Ὁ Μώνξ άνεχώρησεν άμέσως, δ δέ Ἰουδαίος ανήλθεν εις τόν άνω όροφον, ίνα λάβη τὰ χρήματα. Ἐπανελθών εύρε τήν Νάνσου φεροῦσαν τὸ σάλιόν της και έτοιμαζομένην νά εξέλθη.

«Πρός Θεοῦ! Νάνσυ, άνεφώνησεν ὁ Ἰουδαίος άποθείς, τὸ κήριον επί τῆς τραπέζης και όπισθοχωρήσας έν βήμα. Πόσον ώχρά είσαι!

— Ὁχρά! έπανελάθεν εκείνη, άτενίσασα τόν Ἰουδαίον.

— Φοβερὰ ώχρά, είπεν ὁ Φείγγιν. Τί έκαμες λοιπόν ότε ήσουν μόνη εδώ;

— Δέν ειζεύρω νά έκαμα τίποτε, άπεκρίνατο εκείνη άδιαφόρως. Ἴσως θά μου ήλθε τίποτε διότι έμεινα πολὺν καιρὸν εις τήν ἴδια θέσι.

Ἔλα, έμπρός, κύλα μας τὰ λιανὰ γιά νά φεύγω.»

Ὁ Ἰουδαίος έμέτρησεν αὐτὴ τὰ χρήματα γένων· καληννυκτίσασα δ' αὐτὸν ή Νάνσυ εξήλθεν.

Ἐξελθοῦσα εις τήν ὁδὸν ή νεάνις εκάθησεν επί του κατωρλιου θύρας τινός και επί τινας στιγμάς έφαινετο έξαλισμένη και άνίκανος νά εξακολουθήσῃ τόν δρόμον της. Αἰφνης ήγέρθη άποτόμως, έλαβε διεύθυνσιν αντίθετον τῆς φερούσης εις τήν κατοικίαν του Σάικς, έτάχυνε τὸ βήμα και τέλος ήρχισε νά τρέχη μεθ' όσης ήδύνατο ταχύτητος. Σταθείσα όμως μετά μικρὸν ὅπως άναπνεύσῃ, έφάνη ὡσεί συνήλθεν εις έαυτήν και ήκτειρεν έαυτήν ὡς άδυνατούσαν νά εκτελέσῃ σκέψιν τινά ήν έκαμεν, έδηξεν έξ άγανακτήσεως τὰς χείρας και έχυσεν άρθρονά δάκρυα.

Τὰ δάκρυα άνεκούφισαν πιθανῶς αὐτήν, ή μάλλον κατενόησεν ὅπως δυσεχερής ήν ή θέσις της και δέν άππειράθη νά κάμη παράτολμόν τι διάβημα. Ἐπανήλθε τρέχουσα μετά τῆς αὐτῆς ταχύτητος εις τήν αντίθετον διεύθυνσιν, ίνα άνακτήσῃται τόν άπολεσθέντα χρόνον, ή ίσως ίνα άποστρέψῃ τήν διάνοιάν της άπό των κατατροχόντων αὐτήν στοχασμῶν, και έφθασε μετά μικρὸν εις τὸ οἶκημα, ένθα ὁ κακούργος περιέμενεν αὐτήν.

Και άν ή φυσιγνωμία της προέδιδε παραχύν τινα, ὁ κύριος Σάικς δέν προσέσχεν εις αὐτήν, έρωτήσας άμέσως μόνον άν έφερε τὰ χρήματα· επί τῆ καταρατικῆ δ' αὐτῆς άπαντήσῃ έξέπεμψε γρυλλισμόν εύαρεσκείας, επανέπεσεν εις τήν κλίνην του και εξήκολούθησε τόν ύπνον, έν ή έλευσις τῆς Νάνσου διέκοψεν.

Εὐτυχῶς δι' αὐτήν, άπαξ λαθὼν εις χείρας τὰ ἱ. Φίρι τὰ χρήματα.

χρήματα ὁ κύριος Σάικς ήσυχολήθη τήν επαύριον καθ' ὅλην τήν ήμέραν εις εύωχίαν και πότον, τουτο δέ μεγάλως κατεπράυνε τόν χαρακτήρα του. Ἄλλως δέ ὁ Σάικς έστερείτο τῆς δεξυτερκειας του Ἰουδαίου, έν μόνον δέν ήδύνατο νά διαλάβῃ ή καταπληκτικῆ άλλοίωσις τῆς φυσιγνωμίας τῆς νεάνιδος.

Καθ' ὅσον επηύσιαζεν ή νύξ, ή ταραχῆ τῆς Νάνσου επηύξανεν· ὅτε δ' ένύκτωσεν εκάθησεν άναμένουσα νά κοιμηθῇ ὁ οἰνοβαρής κακούργος· άλλά τοσοῦτον ὡχρά ήσαν αἱ παρειαί αὐτῆς και οί ὀφθαλμοί της τοσοῦτω φλογεροί, ὡστε και αὐτὸς ὁ Σάικς εξεπλάγη.

Οὗτος άδύνατος εκ του πυρετοῦ ήν εξηπλωμένος επί τῆς κλίνης του, πίνων γρώγ ὡς καταπραυντικόν. Ἦτο ή τρίτη ή τετάρτη φορά, καθ' ήν έτεινε τὸ ποτήριον εις τήν Νάνσου διά νά το γεμίσῃ αὐτή, ὅτε μεγάλην έντύπωσιν ενεποίησεν αὐτῷ ή έν τῷ προσώπῳ της παρατηρουμένη μεταβολή. Ἄνεσκήκῃ στηριχθείς επί του άγκῶνος, και ἰδὼν άτενωδς τήν νεάνίδα,

«Ὁ διάβολος νά με πάρῃ, είπεν, άν δέν ήμπορῇ κάνεις νά εἰπῇ πῶς μοιάζεις ἄν βρυκόλακας. Τί έχεις;

— Τί έχω; άπεκρίνατο αὐτῇ· τίποτε. Διατί με κυττᾶς έτσι;

— Τί είναι αὐτὰ τὰ κουραφέξαλα; είπεν ὁ Σάικς συνταράξας άποτόμως τήν χεῖρα αὐτῆς. Ἔ; τί θά εἰπῇ αὐτό; τί συλλογίζεσαι; Ἔλα! πές μου γρήγορα!

— Πολλά πράγματα, Μπίλ, άπεκρίνατο ή νεάνις μετά φρίκης, άποκρύψασα διά των χειρῶν τὸ πρόσωπον. Ἄλλά μπᾶ! τί σημαίνει;

Εἶπε δέ ταῦτα μετά τινος προσπεποιημένης φαιδρότητος, ήτις όμως ενεποίησε τῷ Σάικς έντύπωσιν μείζονα τῆς προσελθούσης άπό τήν άλλοίωσιν των χαρακτηριστικῶν τῆς νεάνιδος.

«Ἄκουσε νά σου εἰπῶ, είπεν ὁ Σάικς· άν δέν έχῃς θερμῆ, κάτι τι παραξένο πρᾶγμα θά τρέχη, κάτι τι κακὸν και επικίνδυνον. Δέν θά πᾶς βέβαια;... ἄ, ὄχι, δέν είναι φόβος νά κάμης αὐτό.

— Νά κάμω τί;

— Ὅχι, ὄχι! είπεν ὁ Σάικς άτενίζων αὐτήν και καθ' έαυτὸν ὀμιλῶν. Δέν υπάρχει κορίτσι πλέον πιστὸ και πλέον σταθερὸ άπό αὐτῆ, άλλοίως πρό τριῶν ήμερῶν θά της εἶχα κομμένο τὸ καταπινάρι. Ἐχει θερμῆ· αὐτὸ είναι.»

Ἡ ἰδέα ὅτι ή Νάνσυ επασχεν εκ πυρετοῦ καθησύχασεν αὐτὸν και διά τουτο έρρόφησεν άπνευστί τὸ ποτήριόν του· άκολούθως μετά πολλῶν βλασφημιῶν εξήτησε νά πῇ τὸ ἱατρικόν του. Ἡ νεάνις έσπευσε μετά μεγάλης προθυμίας και στρέψασα τήν βράχιν εκένωσε τὸ ἱατρικόν εις έν κυμβίον, και τῷ έδωσε νά πῇ.

«Τώρα, είπεν ὁ κλέπτης, έλα κάθησαι εδώ εις τὸ πλάγι μου, και άλλάζε τὸ πρόσωπό σου,

άλλοίως θά σε συγυρίσω εγὼ ὁποῦ νά μὴν ήμπορῆς νά γνωρίσης τὸ πρόσωπόν σου εις τόν καθρέφτη.»

Ἡ Νάνσυ υπήκουσεν, ὁ δέ Σάικς έσφιγγε τήν χεῖρα αὐτῆς εις τήν παλάμην του και επανέπεσεν επί του προσκεφαλαίου προσηλωμένους έχων ἐπ' αὐτῆς τοὺς ὀφθαλμούς, ὡς ὅτε μὲν εκλεισεν, ὅτε δέ ήνοιγε πάλιν. Τουτο επανελήθη πολλάκις, έν γένει δέ ή κατάστασις του κακούργου ήτο οἰκτρά. Ἄπεκοιμάτο επί δύο ή τρία λεπτά και κατόπιν άφύπνου περίτρομος. Ἐπί τέλους κατέλαθεν αὐτὸν ύπνος βαρὺς και βαθύτατος. Ἀφῆκε τήν χεῖρα τῆς Νάνσου, ὁ δέ βραχίον αὐτοῦ κατέπεσεν άδρανῆς. Ἐφαινετο ὡς παθὼν καταληψίαν.

«Τὸ λαύδανον έφερε τέλος πάντων άποτέλεσμα, έψιθύρισεν ή νεάνις, άπομακρυνθείσα του προσκεφαλαίου αὐτοῦ. Ἴσως τώρα πλέον είναι πολὺ άργά.»

Ἐφόρυσεν έν σπουδῇ τόν πῖλον και τὸ σάλιον αὐτῆς βλέπουσα άπό καιροῦ εις καιρὸν περιδεῆς περι αὐτήν, διότι ανά πᾶσαν στιγμὴν έφοβεῖτο μὴ αἰσθανθῇ επί των ὤμων της τήν βαρεῖαν του Σάικς χεῖρα. Τέλος, εκλινεν ήσύχως επί τῆς κλίνης, ήσπάσθη τόν κλέπτην, και άνοίξασα άθρούτως τήν θύραν του δωματίου, ήν μετά τῆς αὐτῆς προφυλάξεως εκλεισεν, εξήλθε δρομαία τῆς οἰκίας.

Εἰς τὸ ἄκρον του σκοτεινοῦ δρομίσκου, έν διέτρεχεν ὅπως φθάσῃ εις τήν μεγάλην ὁδὸν, ἰστάμενος εις νυκτοφύλαξ εφώναζεν ὅτι ή ὥρα ήτο ένάτη και ήμισία.

«Ἐσήμανε πρό πολλοῦ ή μισή; ήρώτησεν αὐτὸν ή νεάνις.

— Εἰς ένα τέταρτον θά σημάνη δέκα, άπεκρίνατο ὁ νυκτοφύλαξ, ύψώσας τόν φανόν του, ίνα ἴδῃ τὸ πρόσωπον τῆς Νάνσου.

— Και θέλω τοῦλάχιστον μίαν ὥραν διά νά φθάσω εκεί,» έψιθύρισεν ή Νάνσυ, έξακολουθήσασα τροχάδην τόν δρόμον της.

Ἐν ταῖς μικραῖς ὁδοῖς, ἄς ήκολούθει ίνα άπό του Σπιταλφίλντ μεταβῇ εις Οὐέστ Ἐντ, εκλεισεν ήδη τὰ καταστήματα. Ἡ άνυπομονησία αὐτῆς επετάρθη, ὅτε ήκουσε τὸ ὠρολόγιον σημαῖνον τήν δεκάτην ὥραν. Ἐτρεχεν επί των πεζοδρομίων, παραγκωνίζουσα δεξιᾶ και άριστερᾶ τοὺς διαβάτας, και διέσχίζε ταχέια τὰς ὁδοὺς, ένθα πολὺ εύρίσκετο πλῆθος και εκαστος άνέμενε τήν σειράν του διά νά διέλθῃ.

«Εἶναι τρελή!» έλεγον οἱ βλέποντες αὐτήν οὕτω τρέχουσαν.

Ὅτε έφθασεν εις τήν άριστοκρατικὴν εκείνην συνοικίαν τῆς πόλεως, τὸ Οὐέστ Ἐντ, αἱ ὁδοὶ σχετικῶς ήσαν ὀλιγανθρωπότεραι, τὸ δέ γοργὸν βημά της εκίνησε διά τουτο πλείοτερον τήν περιεργίαν των διαβατῶν. Τινές έσπευδον ίνα ἴδωσι ποῦ μεταβαίνει τόσῳ δρομαία· άλλοι

προπορευόμενοι έστρέφοντο και τήν εκύτταζον. Τέλος έφθασεν εις τὸ μέρος εις ὃ διηυθύνετο και έστη πρό τινος κομποῦ μεγάρου, έν τινι ὁδῷ οὐ μακρὰν του Χάυντ Πάρκ. Τότε δέ τὸ ὠρολόγιον έσήμανε τήν ένδεκάτην. Ὁ θυρωρὸς δέν ήτο εις τήν θέσιν του και ή νεάνις, άφ' οὐ πρὸς στιγμὴν έμεινεν άμφισβητῆς, προεχώρησεν εις τήν κλίμακα.

«Ποῖον ζητεῖτε εδώ; ήρώτησε κομψή τις θαλαμηπόλος προκύψασα εκ τινος θύρας.

— Μίαν κυρίαν, ή ὁποία κατοικεῖ εδώ.

— Μίαν κυρίαν! Ὑπολαβούσα είπε περιφρονητικῶς ή θαλαμηπόλος. Και ποῖαν κυρίαν; παρακαλῶ.

— Τήν μίς Μαιυλάη,» άπεκρίνατο ή Νάνσυ.

Ἡ θεράπαινα, ήτις έν τῷ μεταξῷ παρετήρησεν αὐτήν άπό κορυφῆς μέγρις ποδῶν, δέν κατεδέχθη νάπαντήσῃ άλλως ή μόνον διά βλέμματος ένκρέτου περιφρονήσεως, και προσεκάλεσε θεράποντά τινά διά νά τῇ δώσῃ τήν προσήκουσαν άπάντησιν. Ἡ Νάνσυ επανέλαθεν εις τουτον τήν αἰτησίαν της.

«Ποῖον πρέπει νάναγγείλω; ήρώτησεν ὁ θεράπων.

— Τὸ ὄνομά μου είναι περιττόν.

— Οὔτε τήν αἰτίαν, ή ὁποία σᾶς έφερεν εδώ;

— Οὔτε, πρέπει νά ἴδῳ τήν κυρίαν αὐτήν.

— Ἔλα, είπεν ὁ ὑπηρετῆς ὠθήσας αὐτήν πρὸς τήν θύραν. Ἄς τελειώνωμεν ζεκουμισθῆτε, άν αγαπάτε.

— Ἄν ήναι έτσι, είπεν ή νεάνις μετ' ὀργῆς, θά χρειασθῇ νά με βγάλετε διά τῆς βίας, και αὐτὸ και δύο άπό σᾶς δέν θά ήμπορέσητε νά κατορθώσητε, σᾶς βεβαιῶ. Δέν υπάρχει κανείς εδώ, προσέθηκεν, ὁ ὁποῖος νά κάμη τήν χάριν εις μίαν πτωχὴν κόρην νά την ὀδηγήσῃ εις τῆς κυρίας;»

Ἐν τῷ μεταξῷ είχον συναχθῇ πολλοὶ των υπηρετῶν, εκ τούτων δέ ὁ άγαθὸς μάγειρος παρεμβάς, είπεν εις τόν ὑπηρετῆν νάναγγείλῃ τήν νεάν εις τήν μίς Μαιυλάη.

«Και πρὸς τί; Ὑπολαβὼν είπεν ὁ ὑπηρετῆς· μήπως τάχα στοχάζεσθε πῶς ή μίς θά δεχθῇ ένα τοιοῦτον ὄν, ε;»

Ὁ ὕπαινηγμὸς οὗτος περι τῆς άμφισβόλου ήθικῆς τῆς Νάνσου έκαμε τὰς παρισταμένας τέσσαρας αἰδήμονας και έναρέτους θεραπείας νά κυττάξωσι μετά βδελυγμίας τὸ ὄν εκείνο και έν τῇ δικαίᾳ άγανακτήσῃ των νά διακηρύξωσιν ὅτι τοιοῦτο ὄν προσήπτεν αἰσχύνῃν εις τὸ γυναικεῖον φύλον και ὅτι έπρεπε νά το πετάξωσιν έξω εις τόν ὄχετόν του δρόμου.

«Κάμετέ με ὅ τι θέλετε, είπεν ή Νάνσυ πρὸς τὰς θεραπεινίδας, άλλά πρῶτον κάμετέ μου τήν χάριν, τήν ὁποίαν σᾶς ζητῶ. Δι' άγάπην Θεοῦ, μή μεῖ τήν άρνηθῆτε!»

Ὁ εὐαίσθητος μάγειρος ἤνωσε τὰς παρακλήσεις του μετὰ τῶν τῆς νεανίδος, καὶ ὁ πρῶτος θεράπων συγκατατέθη νὰ ἐκτελέσῃ τὴν παραγγελίαν.

«Τί θὰ εἶπω; ἠρώτησε.

— Νὰ εἴπητε ὅτι μία νέα ζητεῖ νὰ διηγήσῃ χωρὶς ἀναβολὴν μετὰ τὴν μίς Μαιουλῆ ἰδιαιτέρως, ἀπεκρίνατο ἡ Νάνσυ. Ὅτι ἐάν ἡ μίς συγκατατέθῃ νὰκούσῃ μίαν μόνον λέξιν, ἢ μπορεῖ κατόπιν ἢ νὰκούσῃ καὶ τὸ ὑπόλοιπον, ἂν ἐγκρίνη, ἢ νὰ διώξῃ τὴν νέαν ὡς ψεύτριάνα.

— Διάβολο! παρετήρησεν ὁ θεράπων, πολὺ τρέχετε.

— Εἰπέ τὴν παράκλησίν μου, εἶπεν ἡ Νάνσυ μετὰ σταθερότητος, καὶ περιμένω τὴν ἀπάντησιν.»

Ὁ θεράπων ἀνῆλθε μετὰ σπουδῆς τὴν κλίμακα, καὶ ἡ Νάνσυ ἀνέμενεν ἐναγωνίως. Ἦκουσε μετὰ συγκρατουμένης ὀργῆς, ἀλλὰ καὶ ἄκρας καταφρονήσεως τὰς προσβλητικὰς παρατηρήσεις τῶν ἀγνῶν θεραπευτῶν, αἰτινες λίαν ἐλευθέρως ἐξεφράζοντο κατ' αὐτῆς καὶ πρὸ πάντων, ὅτε ὁ ὑπὲρ τῆς ἐπανελθῶν ἀνήγγειλεν ὅτι δύναται νὰναβῆ.

«Τί ὠφελεῖ, βλέπεις, νὰ ἦσαι τιμία εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον, εἶπεν ἡ πρώτη θεράπεινα.

— Περισσότερο ἐκτιμοῦν τὸ χάλκωμα καὶ ἀπὸ τὸ μάλαγμα τὸ καθάριον,» παρετήρησεν ἡ ἑτέρα.

Ἡ τρίτη ἠρέσθη νὰ εἴπῃ «Τέτοιαις εἶναι ἡ μεγάλας κυρίας.» Ἡ δὲ τετάρτη ἐπεφώνησε μόνον «Ὁὐφ!» ὅπερ ἐν χορῶ ἐπανελάβον αἱ ἀγναὶ ἐκεῖναι. Ἀρτέμιδες, αἰτινες κατόπιν ἐσιώπησαν.

Μηδόλως εἰς πάντα ταῦτα προσέχουσα, ἡ Νάνσυ, ὑπὸ ἄλλων σπουδαιοτέρων αἰσθημάτων κατεχομένη, ἠκολούθησε τρέμουσα τὸν ὑπὲρ τὴν, ὅστις εἰσήγαγεν αὐτὴν εἰς μικρὸν ἀντιθάλαμον, φωτιζόμενον ὑπὸ λυχνίας, ἐκ τῆς ὀροφῆς κρεμαμένης ἀποχωρήσαντος δ' αὐτοῦ, ἐμεινεν ἡ Νάνσυ μόνη.

*Ἐπειτα συνέχισεν.

**Η

ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΑ ΕΝ ΠΑΡΙΣΙΟΙΣ

Ἐκ τινος νέου συγγράμματος γαλλικοῦ ἐπιγραφομένου *Οἱ ἄγνωστοὶ Παρίσιοι* (Paris inconnu) ἐρανίζόμεθα τὴν περιγραφὴν ἐπαγγελμάτων τινῶν παραξένων, ἅτινα οὐδαμοῦ ἄλλοχού δύναται τις νὰ ἀνεύρῃ εἰ μὴ ἐν μόνοις τοῖς Παρισίοις. Οἱ ταῦτα δ' ἐπαγγελλόμενοι εἶνε ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἄνθρωποι ἀμφίβολου τιμιότητος, ὑπὸ τῆς ἐπιτήρησιν τῆς ἀστυνομίας διατελοῦντες.

Ὁ συγγραφεὺς (M. Imbert) διηγεῖται ὅτι πλησίον του κατοῖκε ἄνθρωπος τις ἔχων ἀθλίαν τινὰ ἀποθήκην, εἰς ἣν καθ' ἑκάστην εἰσέρχοντο ἕως δέκα ῥακενδύται φέροντες σάκκους, τοὺς ὁποίους αὐτὸς ἐζύγιζε καὶ ἐδίδεν εἰς τοὺς κο-

μιστάς 25 μέχρις 75 λεπτῶν. Βεβαίως τὸ περιεχόμενον τῶν σάκκων ἐχρησίμευεν εἰς τὴν συντήρησιν μηχανῆς τινος ἧτις νύκτα καὶ ἡμέραν ἐκινεῖτο κάμνουσα κρότον ἐχληρὸν ὡς μῦλος τοῦ καφέ. Ὁ συγγραφεὺς περιέργως νὰ μάθῃ ἠρώτησε τὸν κτήτορα τῆς μηχανῆς, ὅστις τῷ διηγήθη ὅτι οἱ μυστηριώδεις ἐκεῖνοι σάκκοι περιείχον ἀποκόμματα ἄρτου συλλεγόμενα ἐκ διαφόρων μερῶν, μάλιστα δὲ ἐκ τῶν ἀκαθαρσιῶν καὶ τῶν σαρωμάτων τῶν οἰκιῶν. Ἐν τῇ συλλογῇ ἐκείνῃ τῶν ἀποκομμάτων ἐξεπροσωποῦντο πάντα τὰ εἶδη καὶ αἱ ποιότητες τοῦ ἄρτου. Ὑπῆρχον δὲ τεμάχια τοσοῦτον σκληρὰ, ὥστε ἐὰν κῶν τις μολοσὸς ἐτόλμα νὰ τα μασσήσῃ θὰ συνέτριβε βεβαίως τοὺς ὀδόντας του, ἀλλὰ δὲ τινα ἦσαν καταπράσινα ὑπὸ εὐρώτους ἔχοντος μῆκος χλόης, ἢν ἐὰν ἐβλεπε βοτανικὸς τις θὰ εὐφραίνετο τὰ μάλιστα. Πλεῖστα δὲ συλλεγόμενα ἐν καπηλείοις εἶχον ὅτι κηλίδας οἴνου, ἐν ᾧ ἄλλα μαλακώτερα ἐσώζον ἔχνη γλυκίσματος καὶ σημεῖα τῶν ὀδόντων τῶν κακῶς ἀνατετραμμένων παιδιῶν, ἅτινα δὲν δύναται νὰ ἡσυχάσωσιν, ἐὰν μὴ ἔχωσιν ἀνά χεῖρας πάντοτε καὶ τεμάχιόν τι δι' οὗ νὰ ἀκονῶσι τοὺς ὀδόντας των.

Ἀφ' οὗ δ' ἐζυγίζοντο τὰ ἡμιραγωμένα ἐκεῖνα τεμάχια, μετεκομίζοντο εἰς σκοτεινὴν τινὰ αὐλὴν ὑπὸ μικρὸν ὑπόστεγον καὶ ἠπλοῦντο κατὰ γῆς. Ὁ κ. Ἰμπέρ ἐνόμισε κατ' ἀρχὰς ὅτι ἐν τῇ αὐλῇ ἐκείνῃ ὑπῆρχον λαγυδαίς καὶ χοῖροι πρὸ πάντων, οἵτινες δὲν εἶνε δύστροποι περὶ τὴν ἐκλογὴν τῆς τροφῆς καὶ ὅτι τὰ τεμάχια ἐκεῖνα θὰ ἐχρησίμευον πρὸς τροφήν τῶν χοίρων. Ἀλλ' ἠπατήθη διότι καὶ μὲν ἦσαν προωρισμένα εἰς χοίρους, ἀλλὰ χοίρους οὐχὶ ζωντανούς. Ἐμελλον νὰ καλύψωσι μέρη τινὰ τοῦ σώματος τῶν χοίρων ἐπὶ τῆς τραπέζης ἡμῶν παρατιθέμενα, τέλος διὰ τοῦ ἀλεύρου τῶν τεμαχίων τούτων ἐμελλε νὰ κατασκευασθῇ τὸ καρύκευμα τὸ λεγόμενον chapelure.

Μονόχειρ τις ῥυπαρὸς κατεγίνετο διαλέγων ἀπὸ τοῦ σωροῦ τὰ κύτταλα, ἐξ ὧν κατασκευάζετο ἡ ἐκλεκτὴ φαῖα chapelure καὶ τὰς ψίγας, ἐξ ὧν κατασκευάζεται ἡ ξανθὴ. Ἐγίνετο δὲ ἡ διαλογὴ διὰ τοῦ γυμνοῦ ποδός του, ἐὰν δύναται τις νὰ ὀνομάσῃ γυμνὸν πόδα κεκαλυμμένον ὑπὸ παχυτάτου λίπους. Δύο δὲ συνέταιροι τοῦ ἐμπόρου περιστρέφοντες ἕκαστος ἀνὰ ἓνα τροχόν, ἐκινῶν μηχανὴν ὁμοίαν πρὸς μῦλον τοῦ καφέ. Καὶ ὁ μὲν πρῶτος αὐτῶν εἶχεν ὄψιν οἰνόφυλλοι καὶ βίνα ἰόχρου μετὰ φλεβῶν κυανῶν ὡς ἀγάτης πολύτιμος, ἀμφοτέρω δὲ ἐμάσων καπνὸν καὶ ἐπτυσσεν συνεχῶς ἐπὶ τοῦ σωροῦ τῶν ἀποκομμάτων τοῦ ἄρτου, μετὰ ζωῶδους ἀμεριμνησίας καὶ ἀκηδίας. Ἐτίθεντο δὲ ταῦτα ἐπὶ τῆς μηχανῆς ἐν ὀρθογωνίῳ δοχείῳ καὶ συνετρίβοντο ὑπὸ κυλίνδρου μεταβαλλόμενα εἰς λε-

πὰ τρίμματα, ἅτινα κατέρρεον βραδέως ἐπὶ ῥυπαροῦ ὑφάσματος, ἐν ᾧ ἀπὸ τοῦ στόματος τῶν ἐργαζομένων ἀνέβρου συνεχῶς καὶ κατερρᾶντιζεν αὐτὰ μέλας σίελος. Τὰ τρίμματα δὲ ταῦτα μετεκομίζοντο ἔπειτα εἰς τὰ μαγειρεία τῶν μεγάρων καὶ τῶν ξενοδοχείων, ὅπου μετονομαζόμενα ἐπὶ τὸ μαγειρικώτερον chapelure ἐμελλον νὰ κοσμησῶσιν ὡς ἐκλεκτὸν καρύκευμα τοὺς χοιρεῖους πόδας καὶ τὰς ἐξαίρετους κοτελέττας. Λίαν δὲ χαρακτηριστικὸν εἶνε τοῦτο, ὅτι ἐν ᾧ ὅλη ἡ γειτονία κατετρώχετο ὑπὸ τῶν ποντικῶν, μόνον τὸ ἐργαστήριον τῆς chapelure δὲν εἶχε ποντικούς, πάντες εἶχον ἐξαφανισθῆ! Ὁ νοῦν νοεῖται.

Ἐλθωμεν ἤδη εἰς ἕτερον ἐπιτήδευμα, εἰς τὸν πωλοῦντα φρόνους. Παρὰ τὸν βοτανικὸν Κήπον τῶν Παρισίων ἀνεκκλύφθη ἡ ἀγορὰ αὕτη, μία τῶν περιεργοτάτων ἐν τῷ τμήματι τῷ λεγόμενῳ τοῦ Ἁγίου Μαρκελλοῦ, ἧτις, ὡς φαίνεται, ἔχει τὸ μονοπώλιον τῶν παραδοξοτάτων πραγμάτων. Ἀπαξ τῆς ἐβδομάδος τελεῖται ἡ ἀγορὰ αὕτη ἀπὸ τοῦ ἑσπέρου μέχρι τοῦ φθινοπώρου τὴν τετάρτην πρωτὴν πρωτὴν ἐν τινὶ τόπῳ, ὅστις χωρίζεται διὰ φράγματος σανίδων ἀπὸ τῆς ὁδοῦ Γεοργίου Σαιντιλαίρ. Ἐντὸς πενήτηντα περίπου κάδων μεγάλων κράζει θορυβωδῶς τὸ ἀποτρόπαιον ἐμπόρευμα. Οὕτε δειγμα ὑπάρχει προτειμμένον, οὔτε τίποτε. Οἱ πωληταὶ δὲ τῶν φρόνων εἶνε νέοι φοροῦντες βλούζαν καὶ κυανῶν βραχῶ ἐπανωφόριον, προπετεῖς τὴν ὄψιν καὶ κτενισμένην ἔχοντες τὴν κόμην μετὰ πλεῖστης ὕψους φιλοκαλίας ἢ δὲ χωρίστρα των ἀρχεται ἀπὸ τῆς ρίζης τοῦ τραχήλου καὶ τελευτᾷ κατὰ τὸ μέσον τοῦ μετώπου· καλύπτουσι δὲ τὴν μεμυρισμένην κεφαλὴν των διὰ κασκέττου μαύρου μεταξίνου, καὶ κοσμεῖ τὸν δάκτυλόν των χονδρὸς δακτύλιος. Ἐχοντες δὲ ἀνυψωμένας τὰς χεῖριδας των μέχρι τοῦ ἀγκῶνος, εἰσάγουσιν ἀρόθως τοὺς γυμνοὺς βραχιονᾶς των εἰς τοὺς κάδους, καὶ ἐξάγουσι τοὺς φρόνους, οἵτινες κατ' εὐθείαν ἀποστέλλονται εἰς Ἀγγλίαν, ἀποστολὴν ἔχοντες τὴν καταβρόχθισιν τῶν ἐν τοῖς κήποις ἐντόμων τῶν λυμαιομένων τὰ φυτὰ τῶν ὀσπρίων. Ἡ τιμὴ δὲ τῶν βράτραχίων τούτων ποικίλλει κατὰ τὴν ὥραν τοῦ ἔτους ἀπὸ δύο φράγκων καὶ τεσσαράκοντα ἑκατοστῶν τὴν δωδεκάδα μέχρι φράγκων ἑξ.

Τί δὲ λέγετε περὶ τῶν ἐχόντων ἐπάγγελμα τὴν περιουσινα γῆν τῆς κόπρου τοῦ κυνός; Καὶ καὶ μὲν αὐτὸ καθ' αὐτὸ οὐδὲν ἔχει τὸ παραξένον, διότι καὶ ἄλλοχού πρὸ ἀμνημονεῦτων χρόνων ἐπιμελῶς συνάγεται ἀπὸ τῶν ὀδῶν ἢ κόπρος τῶν σκύλων χρησιμεύουσα εἰς τὴν βυρσοδεψικὴν. Ἀλλ' ἐν Παρισίοις ἔχει τοῦτο τὸ ἰδιόζων ὅτι μόλις πρὸ δεκαετίας εἰσῆλθον καὶ δεσμεύει διαδίδεται, καὶ πολλαπλασιάζονται οἱ τὸ ἐπιτήδευμα τοῦτο μετεργόμενοι, ἕνεκα τῆς δεσμεύει αὐτῆ-

σεως τῆς τιμῆς τῶν ὀδῶν. Μάλιστα, μάλιστα, τὸ πρᾶγμα τοῦτο, ὅπερ ἀπὸ τῶν ὀδῶν συλλέγεται χρησιμεύει εἰς ἀντικατάστασιν τῶν ὀδῶν—ἀλλ' οὐχὶ ὡς τροφή, εὐτυχῶς! χρησιμεύει εἰς τὴν κατεργασίαν τῶν δερμάτων. Τὸ ἄριστον ἐκεῖνο κατεργασμένον δέρμα τὸ λεπτότατον καὶ μαλακώτατον ἐξ οὗ κατασκευάζονται τὰ κομψὰ ὑποδημάτια τῶν κυριῶν, ὀφείλει τὰς ιδιότητάς του ταύτας εἰς τὴν ἐν τῇ οὐσίᾳ ταύτῃ διαμορφήν του! Τὸ βρωικὸν λεγόμενον δέρμα, ἐφ' οὗ πᾶς ἄνθρωπος εὐφραίνεται τρίβων τὴν βίνα του, διὰ τοῦ αὐτοῦ μέσου ἀποκτᾷ τὴν ἐπίζηλον ἐκείνην εὐοσμίαν του.

Καὶ ἕτερον ἐπιτήδευμα, ἀλλὰ τοῦτο εἶνε ἤτον ἐντιμὸν τῶν ἄλλων, καὶ μᾶλλον προσοδοφόρον, ὅ ἐστι ἡ τέχνη τοῦ περιβάλλειν δι' ἀξίας πράγματα οὐδενὸς ἀξία, μάλιστα δὲ κοσμηματα. Κατασκευάζουσι χυτὰ ἐκ μολύβδου ἀντίτυπα χρυσῶν δακτυλίων, πορπῶν, περονῶν καὶ ἄλλων τοιούτων, ἢ λαμβάνοντες χρυσὴν ἄλυσιν ὠρολογίου ἀφαιροῦσι πάντας τοὺς κρίκους καὶ τοὺς ἀντικαθιστῶσι διὰ κιβδηλῶν, ἀφίνοντες μόνον τὰ δύο ἄκρα τῆς ἀλύσεως, ἐφ' ὧν ὑπάρχει ἐντετυπωμένος ὁ τίτλος ἢ τὸ σημεῖον τῆς ποιότητος τοῦ χρυσοῦ. Τὴν ἄλυσιν δὲ ταύτην φέρουσιν ἔπειτα εἰς τὸ ἐπ' ἐνεχύριος δανειστήριον (Mont-de-piété), ὅπερ ἐξαπατῶμενον τοῖς δίδει ποσότητα χρημάτων εἰκοσάκις μείζονα τῆς ἀξίας τοῦ ἐνεχύρου. Καὶ τοῖ δὲ οἱ ἐκτιμηταὶ τοῦ καθιδρύματος τούτου ἔχουσι γνῶσιν πασῶν τῶν τεχνῶν καὶ τῶν δόλων τῆς ἐντίμου ταύτης βιομηχανίας, ἀλλ' ὅμως σπανίως συμβαίνει νὰ μὴ ἀπατηθῶσι. Περιττὸν δ' εἶνε νὰ εἴπωμεν ὅτι τὴν ἀπόδειξιν ἢν λαμβάνει ὁ ἐπ' ἐνεχύριος δανειζόμενος δύναται κάλλιστα νὰ τὴν πωλήσῃ εἰς τινα μεταπράτην, ὅστις καὶ αὐτὸς θὰ τὴν μεταπωλήσῃ, ὥστε συχνότατα ὁ δόλος ἀνακαλύπτεται μόνον ἀφ' οὗ τὸ κιβδηλὸν κόσμημα διελήθη διὰ πέντε καὶ ἑξ χειρῶν. Τινὲς δὲ τῶν κιβδηλοποιῶν τούτων ἔχουσι καὶ σφραγίδας ὁμοίας πρὸς ἐκεῖνας δι' ὧν τὸ Νομισματοκοπεῖον σφραγίζει τὰ χρυσὰ ἢ ἀργυρὰ σκεύη καὶ κοσμήματα. Μάτην δὲ τὸ συχνότατα ἐξαπατῶμενον Νομισματοκοπεῖον ποιεῖ κατ' οἶκον ἐρεῦνας πρὸς κατάσχεσιν τῶν σφραγίδων. Σπανιώτατα ἐπιτυγχάνει τοῦ ποθομένου.

Ἐλθωμεν ἤδη εἰς ἄλλου εἶδους κιβδηλοποιούς, κιβδηλοποιούς οὐχὶ ἀψύχων πραγμάτων, ἀλλ' ἐμψύχων ὄντων, καὶ ἰδίως τῶν ἵππων. Τὴν λεωφόρον τοῦ Νοσοκομείου τὴν συνήθως ἡσυχου ταράττουσι δις τῆς ἐβδομάδος κραυγαὶ καὶ θόρυβοι, ὡς ἐὰν ἐπήρχετο μοῖρα ἵππικῶ ἵνα καταλάβῃ ἐχθρικὴν τινὰ θέτιν. Συνδιαλέξεις γωνυῖα τῆ φωνῆ καὶ ἀπειλαὶ μετ' ἐπιδείξεως τῶν γρόνθων καὶ ὕβρεις βάνανσοι τῶν ἵπποκαπῆλων πρὸς ἀλλήλους, ἰδοὺ ἐν συντόμῳ ἢ εἰκῶν τῆς ἀγορᾶς ταύτης. Ἐκεῖ πλησίον κείνται πέν-

τε ἢ ἐξ ἵπποστάσια ἐρμητικῶς κεκλεισμένα καὶ ἀπρόσιτα εἰς τοὺς μὴ μεμημένους τὰ ἐν αὐτοῖς τελούμενα μυστήρια, ἅτινα μόλις θὰ δυνηθῆ τις νὰ πιστεύσῃ. Τὰ ἵπποστάσια ταῦτα εἶνε αὐτόχρημα ἐργαστήρια, ἐνθα οἱ ἄχρηστοι ἵπποι παραδιδόμενοι εἰς χεῖρας δεξιῶν τεχνιτῶν μεταμορφοῦνται ταχύτατα εἰς ζῶα σφριγῶντα καὶ ἐξάριετα. Καὶ οἱ μὲν νομοθέται προσεπάθησαν νὰ προφυλάξωσι τοὺς ἐξαπατηθέντας ἀγοραστὰς, δίδοντες αὐτοῖς τὸ δικαίωμα νὰ ἐπιστρέψωσιν εἰς τοὺς πωλητὰς τοὺς ἵππους τοὺς προσβεβλημένους ὑπὸ τῶν ἀναγωγικῶν λεγομένων ἐλατωμάτων, τουτέστι τῶν ἀκυρῶν τὴν γενομένην ἀγοράν, ἀλλ' οἱ ἵπποκάπηλοι ἀψηφῶσι τὰς προφυλάξεις ταύτας, διότι διὰ τῶν ἐν τοῖς ἵπποστασίοις κιβδηλοποιῶν ἐξαπατῶσι πάντας ἀπλοῦς τε καὶ πανούργους, καὶ αὐτοὺς τοὺς πανουργοτάτους, διότι ἐξαπατῶσι καὶ ἀλλήλους.

Ἴδου δὲ αἱ κυριώταται καὶ περιεργότατοι συνταγαὶ τῶν κιβδηλοποιῶν τῶν ἵππων.

α' Ἴνα κατασταθῶσιν οἱ ἄχρηστοι ἵπποι ζῶηροι καὶ εὐρωστοὶ ἐπὶ μίαν τοῦλάχιστον ἑβδομάδα δίδομεν εἰς αὐτοὺς μεγάλας δόσεις βρώμης ἐπὶ δέκα ἡμέρας τὴν δὲ παραμονὴν τῆς πωλήσεως πλύνονται καὶ καθαρίζονται ἐπιμελῶς, καὶ τὴν ὥραν τῆς μεταβάσεως εἰς τὴν ἀγοράν ἐμβάλλομεν ὑπὸ τὴν οὐρανὸν τῶν ὀλίγων γιγίβερην.

β' Ἴνα θεραπείῃς προσωρινῶς ἀσθματικῶν ἵππων ἄφες τὸν νησιτικὸν ἐπὶ τινα καιρὸν τὴν δὲ ἡμέραν τῆς πωλήσεως δὲς τῷ ἄφθονον τριφύλιον βεβρεγμένον, ὅπερ ἐν τῇ διαλέκτῳ τῶν κιβδηλοποιῶν ὀνομάζεται *πότισμα*, ἔχον τὴν ιδιότητα, φαίνεται, νὰ ἐξογκῶν τὸν πνεύμονα τῶν δυσμοίρων ζῶων, οὕτως ὥστε νὰ δύνανται νὰ τρέχωσι πολλὰς ἡμέρας χωρὶς νὰ ἀσθμαίνωσι. Ἀλλ' ὁ τρόπος οὗτος οὐχὶ σπανίως φονεῖ τοὺς μάρτυρας τούτους τῆς καπηλείας. Ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἀγορᾶς αἴφνης πίπτει τις τῶν πωλουμένων ἵππων καὶ ἐκπνέει. Οἱ δὲ ἔμποροι χωρὶς οὐδὲ κἂν νὰ ἀνησυχῶσιν, λέγουσιν ὑψόντες τοὺς ὤμους «Τὸ πότισμα!»

γ' Πρὸς θεραπείαν ἀνιάτου πληγῆς τοῦ γόνατος, μεταχειρίζομεθα μέσον ἀπλούστατον. Κόπτομεν ἐκ νεκρῶν ἵππων τοῦ αὐτοῦ χρώματος τετράγωνα τεμάχια τοῦ δερμάτος τῶν καὶ τὰ ἐπικολλῶμεν ἐπὶ τῶν πασχόντων γονάτων. Ζῶα οὕτω πως ἐπισκευασθέντα πολλὰκις ἔτυχε νὰ ἀγορασθῶσι μετ' ὀλίγας ἡμέρας ὑπ' αὐτῶν τῶν πωλησάντων, ἐξαπατηθέντων ἕνεκα τῆς τελειότητος τῆς ἐπισκευῆς.

δ' Πρὸς καταρτισμὸν ζεύγους ἵππων ἀμάξης γίνεται συχνότατη χρῆσις τῆς βαφῆς. Ὅθεν δὲν εἶνε σπάνιον τὸ νὰ ἴδῃ τις ἵππους σύροντας ἀμαξάν καὶ ἔχοντας ἰ χρώμα μέλαν λαμπρὸν ὡς ἔβενος, ἐάν δ' αἴφνης βρέξῃ, ἀλλάσσοντας τὸ χρώμα καὶ ἀναλαμβάνοντας τὸ ὑποκί-

τρινον ἄθλιον χρώμα, ὅπερ εἶχον πρὶν ἢ βαρῶσι.

Πρὸς δὲ τούτοις βινίζουσι τοὺς ὀδόντας τῶν γηραλέων ἵππων, ὥστε ἀφανιζομένων οὕτω τῶν ὀδόντων τῶν μαρτυρούντων περὶ τῆς ἀληθοῦς ἡλικίας, ὁ ἵππος φαίνεται κατὰ πολὺ νεώτερος. Ὑπάρχουσι δὲ καὶ ἄλλαι μυρία μηχαναὶ περὶ ὧν ἐάν ἐπεμένομεν νὰ γράψωμεν, δὲν θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ εὐρωμεν τέλος. Σημειωτέον δ' ὅτι οἱ κιβδηλοποιοὶ οἱ πάντα ταῦτα κατεργαζόμενοι πορεύονται καὶ αὐτοὶ εἰς τὴν ἀγοράν ἔχοντες ἀνὰ χεῖρας μάστιγα καὶ μαστίζοντες τοὺς πρὸ αὐτῶν διερχομένους ἵππους ἢ δασάκις διέρχεται ὁ τοῦ συνταγίου τοῦ ἵππου, ἀναφωνοῦντες ὥστε νὰ τοὺς ἀκούσῃ ὁ ἀγοραστὴς «Περίφημος ἵππος... καὶ ἀπὸ σοῦ.» Ὁ δὲ ἀγοραστὴς ἀγνοῶν ὅτι ὁ λέγων ταῦτα ἔχει συμφέρον, πιστεύει εἰς αὐτοὺς καὶ κατὰ τὸ δὴ λεγόμενον *τὴν παθαίνει*. Τὸ δὲ παιγνίδιον τοῦτο ἀδιαλείπτως ἐπαναλαμβάνεται καὶ πάντοτε ἐπιτυγχάνει.

Ἄς καταστρέψωμεν τὸν λόγον δι' ἀποτροπαίου τινὸς ἐπιτηδεύματος, τῶν ἀποσπώντων τὰς πτέρυγας τῶν πτηνῶν. Ἐπιθυμεῖτε, κυρία, νὰ μάθητε πόθεν προέρχονται καὶ πῶς προέρχονται τὰ στιλπνὰ πτερά δι' ὧν κοσμεῖτε τοὺς πέλους σας; Ὁ συγγραφεὺς ὁμολογεῖ ὅτι οὐδέποτε ἤσθάνθη συγκίνησιν ἀλγεινότεραν, ἢ ὅτε εἶδε τὴν βαρβαρότητα τῶν δημίων τῶν χελιδόνων, τῶν ἀνανύμων προμηθευτῶν σας. Ἴδωμεν δὲ πρῶτον πῶς συλλαμβάνουσι τὰ δύσμοιρα ταῦτα θύματά των.

Κατὰ τὸ ἄκρον μακρῶν νημάτων ἐξηρημένων ἐκ βεβρῶν, προσδένουσιν ἔντομα ζωντανὰ ἅτινα ἵπτανται ὡς ἐάν ἦσαν ἐλεύθερα. Αἱ χελιδόνες βλέπουσαι αὐτὰ ἐφορμῶσι καὶ τὰ κάπτουσι μετὰ τῆς συνήθους αὐτῶν ταχύτητος, χωρὶς νὰ προῖδωσιν αἱ ἀτυχεῖς τὴν ὑποκρυπτομένην παγίδα. Ἡ ἄγχα δὲ αὕτη τῶν χελιδόνων εἶνε ἄφθονος καὶ μάλιστα τὰς θερμὰς ἡμέρας, ὅτε ἐπίκειται βροχὴ καὶ αἱ χελιδόνες ἵπτανται χαμηλά. Ἄμα δὲ συλλαβόντες τὰ πτηνὰ ἀκόπτουσι τὰς πτέρυγας τῶν ζωντανῶν, διότι τὰ πτεροὰ οὕτω διατηροῦσιν ἐπὶ πολὺ τὴν στιλπνότητά των! . . . Ἐπειτα δὲ χωρὶς κἂν νὰ φροντίσωσι νὰ τα ἀποτελειώσωσιν, ἀπορρίπτουσι τὰ ἠκρωτηριασμένα σώματα τῶν δυσμοίρων πτηνῶν, ἅτινα σύρονται κατὰ γῆς σπαίροντα καὶ κυλίνονται ἐπὶ πολλὰς ὥρας βασιανίζομενα. . . .

Ἀλλὰ φεῦ, ἀρκοῦσι ταῦτα, ὥς δὲ καὶ πλεονα τοῦ δέοντος εἶπομεν.

Ἰνώματι καὶ σκεψίσις ἠθικαὶ τοῦ δουκὸς

ΔΕ-ΛΑ-ΡΟΣΦΟΥΚΩ

[Μετάρρασις Γ'. Ζωχίωσ.]

55.

Τὸ μίτος, τὸ πρὸς τοὺς εὐνοουμένους τῶν ἡγεμόνων, οὐδὲν ἄλλο εἶναι, εἰμὴ τῆς εὐνοίας αὐτῆς ἐπιθυμία. Τὴν δὲ λύπην, ἢν ἀισθανόμεθα

ὀλιγορούμενοι, παρηγορεῖ καὶ καταπραῦνει ἢ πρὸς τοὺς προτιμωμένους ἐκδηλουμένη παρ' ἡμῶν καταφρόνησις. Ἀρνούμεθα δὲ πρὸς αὐτοὺς πᾶσαν φιλοφροσύνην, μὴ δυνάμενοι ν' ἀφαιρέσωμεν ἀπ' αὐτῶν ἕτι ἐλκῶσι τὰς τῶν πολλῶν πρὸς αὐτοὺς τιμὰς.

56.

Διὰ νὰ ἐγκατασταθῇ τις ἐν τῷ κόσμῳ, τὰ πάντα πράττει, ὅπως φανῇ ἤδη ἐγκαταστημένος.

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

16.

— Ἐλεύθεροι εἶνε οἱ λόγοι μου, ἀνέκραζέ ποτέ τις τῶν ὑπαίθρων βητόρων, δημηγορῶν πρὸς τὸ πλῆθος, ἀλλὰ συναισθάνομαι ὅτι πατῶ ἐλεύθερον ἔδαφος.

— Ἀἴθεος! ἀπήνησέ τις τῶν ἀκρατῶν πατεῖς τὰ ὑποδήματα, τὰ ὅποια ἀκόμη μοῦ χρεωστεῖς.

Ἦτον ὁ ταλαίπωρος ὑποδηματοποιὸς τοῦ ὑπαίθρου βήτορος.

17.

Ἐβδομηκοντούτης ἐνυμφεύετο εἰκοσαετίδα νεάνιδα.

Ὁ τελὼν τὸ μυστήριον δεσπότης ἠθέλησε νὰ ἐκφωνήσῃ προσλαλίαν πρὸς τοὺς νεονύμφους. Ἐξέλεξε δὲ ὡς ῥητόν του τὸ: «Ἄφες αὐτοῖς, οὐ γὰρ οἶδας τί ποιῶσι.»

ΑΔΗΘΕΙΑΙ

*. Ποσάκις νομίζομεν διαβαίνοντες παρ' ἡσυχῶ χωριδίῳ μεταξὺ ἀνθούτων δένδρων κερκρυμμένῳ, ὅτι ἐνταῦθα εἶνε ἡ ἔδρα πάσης εἰρήνης, τῆς αὐταρκείας καὶ εἰλικρινοῦς συμβιώσεως. Ἀλλ' ἂν εἰσέλθωμεν εἰς τὰς καθ' ἕναστον καλύβας, εὐρίσκομεν ἐν αὐταῖς, ὡς πανταχοῦ, ἀγωνίαν καὶ στενοχωρίαν, ἐπιθυμίαν καὶ πάθη, φόβον καὶ μεταμέλειαν, λύπην καὶ συμφορὰν καὶ φεῦ! τὸσον ὀλίγην χαρὰν! (Γ'. Ἐβερς).

*. Αἱ ἐπιθυμίαι εἰσὶν ὁ πλοῦτος τοῦ πτωχοῦ καὶ ἡ καταστροφή τοῦ πλουσίου. (Ἄλφ. Κάρ.)

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Κατ' αὐτὰς παρετηρήθη ὅτι πολλὰ δυστυχήματα ἐγένοντο ἐν τοῖς σιδηροδρόμοις οὐχὶ ἐξ ἀπλῆς ἀπροσεξίας τινῶν ἐκ τῶν ὑπαλλήλων, ἀλλ' ἕνεκα παθῆματος αὐτῶν. Τουτέστι πολλοὶ τῶν ὑπαλλήλων τούτων πάσχουσιν ὑπὸ τοῦ πάθους τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ λεγομένου *δαλτουρισμοῦ*, δὲν δύνανται δὴλα δὴ νὰ διακρίνωσι καλῶς τὰ διάφορα χρώματα ἀπ' ἀλλήλων. Ὅθεν πολλάκις ἐκλαβόντες τὸν ἐρυθρὸν φανὸν ἀντὶ τοῦ πρασίνου ἐγένοντο αἴτιοι σιδηροδρομικῶν καταστροφῶν. Τοῦτου δ' ἕνεκεν ἐν Γαλλίᾳ, Γερμανίᾳ καὶ Ἀγγλίᾳ πάντες οἱ ὑπάλληλοι τῶν σιδηροδρόμων, οἱ μηχανικοὶ, οἱ ἐπιστάται καὶ οἱ ἐπὶ τοῦ

γνώμονος (*aiguilleurs*) ἐξετάζονται νῦν ἐάν ἔχωσιν ἀκριβῆ τὴν ὄρασιν, ὡσαύτως δὲ καὶ οἱ ναυτικοί. Ἡ ῥωσικὴ κυβέρνησις κατὰ τὸν ἄρτι λήξαντα πόλεμον μετ' ἀπορίας μαυθάνουσα ὅτι συχνότατα δυστυχήματα συνέβαινον κατὰ τὴν διὰ τῶν σιδηροδρόμων μεταφορὰν τῶν στρατευμάτων τῆς ἀπὸ βορρᾶ εἰς μεσημβρίαν καὶ τάνάπαλιν, ὑπέβαλε πάντας τοὺς ὑπαλλήλους τῶν σιδηροδρόμων εἰς γενικὴν ἐπιτήρησιν. Ἐκ τούτου δὲ προέκυψε, φαίνεται, ὅτι ἡ κακὴ τροφή, ἢ περὶ τὰ πνευματώδη ποτὰ κατάχρησις καὶ ἡ ἀντανάκλασις τῶν χιόνων ἐν ταῖς ἀπεράντοις ῥωσικαῖς στέπαις, ἔβλαψαν τὴν ὄρασιν πλείστων μηχανικῶν καὶ σηματοφυλάκων, οὐ ἕνεκα καὶ τὰ συχνὰ δυστυχήματα.

— Ἐπειδὴ σήμερον τὴν γενικὴν προσοχὴν ἐλκῶσι ὁ Ἐμίρης τοῦ Ἀφγανιστάν, αἱ ἐφημερίδες δημοσιεύουσι περιέργους πληροφορίες περὶ τοῦ ιδιωτικοῦ αὐτοῦ βίου. Ὁ Σείρ-Ἀλῆς κατοικεῖ ἐν Καβούλ τὸ μέγαρον Βαλά-Χισάν, ὅπερ ὀμῶς ὀμοιάζει μᾶλλον πρὸς φρούριον. Ἀλλ' ἔχει ἐν τῇ αὐτῇ πόλει δύο ἐτι μέγαρα, ὧν τὸ ἐν κατοικεῖται ὑπὸ τῶν ἐγγάμων τέκνων του, τὸ δὲ ἕτερον ὑπὸ τῶν γυναικῶν τοῦ πατρὸς του Δόστ-Μοχαμέτ. Ἡ γηραιὰ μήτηρ τοῦ Ἐμίρη ζῆ ἐτι. Υἱὸν ἔχει ἕνα καὶ μόνον, τὸν Ἰακούβ-Χάν, ὃν, διατελοῦντα ὑπὸ δυσμένειαν καὶ πεφυλακισμένον ὄντα, ἀπληλευθέρωσεν ἅμα τῇ ἐνάρξει τοῦ κατὰ τῶν Ἀγγλῶν πολέμου. Ἀλλὰ θυγατέρας ἀριθμεῖ 18, ἐξ ὧν δέκα εἶναι ἤδη ὑπανδροὶ. Οἱ γαμβροὶ τοῦ Ἐμίρη εἶναι πάντες ὑποτελεῖς ἡγεμόνες. Κατὰ πανάρχαιον ἔθος, ἐκάστη θυγάτηρ τοῦ Ἐμίρη νυμφευομένη λαμβάνει ὡς προῖκα μίαν πόλιν, ἣς τὰς προσόδους νέμεται ἐφ' ὅσον ζῆ. Αἱ γυναῖκες τοῦ Ἐμίρη ὑπολογίζονται εἰς 300 γνωστῶν δ' εἶναι ὅτι αἱ Ἀφγανίδες φημίζονται ἀνὰ πᾶσαν τὴν Ἀσίαν ἐπὶ καλλονῇ. Ἐν Ἀφγανιστάν ἡ δουλεμπορία εἶναι μονοπώλιον τῆς κυβερνήσεως· οἱ δὲ μετερχόμενοι αὐτὴν ὀφείλουσι νὰ προσφέρωσιν εἰς τὰ χαρέμια τοῦ Ἐμίρη καὶ τῶν ὑποτελῶν ἡγεμόνων ἀριθμὸν τινα γυναικῶν ἐκ τῶν περικαλλεστάτων.

— Πρὸ τριακοσίων μόλις ἔτων τὰ περόνια ἦσαν ὅλως ἄγνωστα, καὶ σήμερον δὲ ἐτι ἐνιαχοῦ τῆς Ἰσπανίας καὶ τὰ περόνια καὶ τὰ μαχαίρια καὶ τὰ ποτήρια εἶνε σπανιώτατα. Μέχρι τῆς βασιλείας Ἐρρίκου τοῦ Γ' (1216—1272) οὐδεὶς βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας εἶχε ποτε περόνια, πάντες δὲ μικροὶ τε καὶ μεγάλοι ἔτρωγον διὰ τῶν δακτύλων. Ἀναφέρεται δ' ὅτι Ἰακώβος ὁ Α', ὅτε προσεκάλεσέ ποτε εἰς συμπόσιον τὸν πρέσβυν τῆς Ἰσπανίας, «αἱ ΛΑ. ΜΜ. δὲν μετεχειρίσθησαν περόνια καὶ μετὰ τὸ συμπόσιον ἐπλυναν τὰς χεῖρας των διὰ τοῦ αὐτοῦ ὕδατος.»

Πρώτη ἡ βασίλισσα Ἐλισάβετ (1533—1603) λέγεται ὅτι μετεχειρίσθη περόνια, λίαν δὲ βραδέως διεδόθησαν ταῦτα καὶ ἐν τῷ λοιπῷ βασι-

λείω και μόλις μεσούσης τῆς ΙΕ' ἑκατονταετηρίδος ἀπέκτησε τοιαῦτα ἢ ὑψηλὴ λεγομένη κοινωνία. Τῷ 1680 εὐγενεῖς τινες Ἄγγλοι εἶχον περόνια ἀργυρᾶ καὶ χαλκίδινα.

Ἐν τοῖς ξενοδοχείοις τῆς Σκωτίας καὶ αὐτῆς τῆς Ἀγγλίας σπανίως εὕρισκέτις πρὸ τῆς ΙΙ' ἑκατονταετηρίδος μαχαίρια καὶ περόνια ἄλλα οἱ ἄνθρωποι πορευόμενοι εἰς τὸ ξενοδοχεῖον ἔφερον ἐν τῷ θυλακίῳ των θήκην περιέχουσαν μαχαίριον καὶ περόνιον. Ἡ δὲ εἰσαγωγή τῶν ἀργυρῶν περονίων εἰς Μεγάλην Βρετανίαν δὲν ἀνέρχεται πολὺ πέρα τοῦ 1814.

Εἰς ταῦτα προσθετέον ὅτι τὰ πρῶτα σκευὴ τῆς τραπέζης ὑπῆρξαν τὰ μαχαίρια καὶ τὰ κοχλιάρια, περονίων δὲ μνεῖα γίνεται κατὰ πρῶτον ἐν τινι καταλόγῳ τῶν ἀργυρῶν σκευῶν Καρόλου τοῦ Ε'. Ἦσαν δὲ τὰ περόνια πρῶτον μὲν σιδηρὰ μετὰ δύο ἢ τριῶν ὀδόντων, βραδύτερον δὲ ἀργυρὰ μετὰ τεσσάρων ὀδόντων.

Γνωστὴ εἶνε ἡ κλίσις τοῦ Γλάδστονος πρὸς τὰς ἐπιπόνοους ἀσκήσεις καὶ μάλιστα εἰς τὸ τοῦ ὑλοτόμου ἐπάγγελμα. Κατ' αὐτὰς ἐξερχόμενος τοῦ ἐν Χάθαρδεν κτήματός του τὴν ἀξίνην ἔχων ἐπ' ὤμου καὶ ἐνδεδυμένος βλοῦζαν ἐξ ἀπλοῦ πανίου, βλέπει πρὸ τῆς κιγκλιδωτῆς πύλης καρραγωγέα τινὰ τοῦ ζυθοποιείου Νόρθοπ προσπαθοῦντα νὰ ἐκφορτώσῃ πελώριον βυτίον ζύθου. Ἐπειδὴ δὲ μόνος δὲν ἠδύνατο, ἰδὼν τὸν γηραιὸν ὑλοτόμον ἐξερχόμενον ἐφώνησε·

— Αἰ, γεροπατέρα, ἔλα δός μου ἕνα χέρι. Σπρώξε τὸ βαρέλι σὺ ἀπ' αὐτοῦ καὶ ἐγὼ ἀπὸ ὀδοῦ καὶ πάγει μόνον του.

Ὁ ὑλοτόμος προθύμως ὑπακούσας ἐβοήθησε τὸν καρραγωγέα καὶ μετὰ τινὰς στιγμὰς τὸ βυτίον ἦτο κατὰ γῆς.

— Μωρὲ χαρὰ ἔς τὴ δύναμί σου, γεροπατέρα! . . νὰ μου ζήσης. . . Ἐλα νὰ πιούμε μιά. . .

Ἄλλ' ὁ γηραιὸς εὐχαριστήσας ἀπεμακρύνθη μετὰ σπουδῆς. Ὁ δὲ καρραγωγεὺς διηγήθει εἰς τινὰ παροδίτην τὸ γεγονός καὶ θαυμάζων τὴν ῥώμην τοῦ γέροντος, ἠρώτησε τίς ἦτο ἀρὰ γε ὁ ῥωμαλέος ἐκεῖνος ἀνὴρ·

— Εἶνε ὁ Γλάδστον, ὁ πρῶτον πρωθυπουργός, ἀπεκρίθη ὁ ἐρωτώμενος.

Εὐνόητος εἶνε ἡ κατάπληξις τοῦ καρραγωγέως.

Μεταξὺ τῶν ἐφευρέσεων περὶ αἷς καταγίνεται ὁ γνωστὸς φυσικὸς Ἐδισον συγκαταλέγεται καὶ ἡ ἐπομένη, ἣτις ἐὰν ἐπιτύχη θὰ εὐεργετήσῃ τὰ μέγιστα τοὺς ἀοιμάτους.

Ἀνταποκριτὴς τοῦ Κήρυκος τῆς Νέας Ἐφθρησ διηγείται ὅτι ἐπισκέφθη τὸν διάσημον τοῦτον ἄνδρα, ὅστις λαβὼν φιαλίδιον ἔχυσεν ἐν αὐτῷ ὕδωρ καὶ διὰ τοῦ βευστοῦ τούτου ἔγραψεν ἐπὶ φύλλου χάρτου. Τὸ χρῶμα τοῦ βευστοῦ ἦτο ταφρόχρουν ὑποκίτρινον, τὰ δὲ δι' αὐτοῦ γραφέντα γράμματα μετ' οὐ πολὺ ἐγένοντο σεαὐτῶς ὥστε ἐξεῖχον τῆς ἐπιφανείας τοῦ χάρ-

του. «Ψαύσατε, μοι εἶπεν ὁ Ἐδισον, τὸν χάρτην διὰ τῶν δακτύλων σας καὶ θὰ αἰσθανθῆτε τὰ γράμματα ἐξέχοντα.»

Τῷ ὄντι ὁ ἀνταποκριτὴς ἠσθάνθη ὅτι τὰ γεγραμμένα διακρίνοντο διὰ τῆς ἀφῆς εὐκολώτατα.

«Ἐξεύρετε δὲ, ἐξηκολούθησεν ὁ Ἐδισον, ὅτι οἱ τυφλοὶ ἔχουσι τὴν ἀφὴν λεπτοτάτην. Ἐὰν τώρα γράψωσι διὰ τοῦ βευστοῦ τούτου, θὰ δύνανται νὰ μεταλλάσσωσι τὰ διανοήματά των καὶ ἡ ἐπιτυχία αὕτη θὰ εἶνε νέα ἐποχὴ εὐτυχίας καὶ προόδου αὐτῶν.

Ἐμολόγησε δὲ ὁ ἐφευρέτης ὅτι δὲν ἦτο ἔτι λίαν νύχταρημένος ἐκ τῆς κατασκευῆς του ταύτης, καὶ ὅτι κατεγίνετο νὰ καταστήσῃ τὰ γράμματα εὐαναγνωστότερα, ἦτοι μᾶλλον ἐξέχοντα τῆς ἐπιφανείας τοῦ χάρτου.

Νέον σχέδιον ἀσιατικὸν σιδηροδρόμου ἐδημοσίευσεν ἡ Ἐπίσημος Ἐφημερίς τῆς Ῥωσσίας, ἣτοι περὶ κατασκευῆς γραμμῆς μεταξὺ Εὐρώπης καὶ τῶν Ἰνδιῶν ἐχούσης διεύθυνσιν ἄλλην ἢ αἰ μέχρι τοῦδε προταθῆσαι. Ἐν τῷ ὁ Λεσσέψ τῷ 1875 εἶχε σχέδιον γραμμῆς ἀπὸ Παρισίων εἰς Καλκούταν διὰ Βαρσοβίας, Ὁρεμβούργου καὶ Πεχαβούρης, διάστημα 9,600 βερστίων, τουτέστι 1380 γερμανικῶν μιλίων, ὁ ἤδη προτείνων τὸ νέον σχέδιον σκοπεύει νὰ ἐνώσῃ τοὺς Παρισίους καὶ τὴν Καλκούταν διὰ Βαρσοβίας, Τιρλίδος καὶ Πεχαβούρης, διάστημα 8,940 βερστίων, τουτέστι 1227 μιλίων. Ὑπολογίζουσι δὲ ὅτι διὰ ταχύτητος 5 μιλίων καὶ $\frac{1}{4}$ τὴν ὥραν θὰ δύναται νὰ μεταβῇ ἀπὸ Παρισίων εἰς Καλκούταν ἐν ἐννέα ἡμέραις δαπανῶν 990 φράγκα.

Δεκαπέντε μόνον χώραι ὑπάρχουσιν εἰς τὸν κόσμον, αἵτινες παράγουσι τοὺς γαιάνθρακας. Τὸ $\frac{1}{2}$ τῆς ὅλης ἐτησίως παραγωγῆς ἐξορύττεται εἰς τὴν Ἀγγλίαν.

Εἰς ΑΝΑΓΝΩΣΤΗΝ.

ΜΙΑ ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΑ

Οἱ ὄρνιθοπῶλαι διακρίνουσιν ἐκ πρώτης ὄψεως τὴν νέαν ὄρνιθα ἀπὸ τῆς γραιίας. Πᾶς τις βεβαίως ἐπιθυμεῖ νὰ μάθῃ τὸ μυστήριον τῆς χρησιμωτάτης ταύτης τέχνης. Ἴδου δὲ ὅποια τις εἶνε αὕτη· Ἀνοψοῦμεν μίαν τῶν πτερυγῶν τῆς εἰς ἐξέτασιν προκειμένης ὄρνιθος, καὶ παραμερίζομεν τὰ πτερὰ τῶν πλευρῶν. Καὶ ἐὰν μὲν ἡ ὄρνις εἶνε νεαρά, μεταξὺ τῶν πτερῶν της ὑπάρχει χνοὺς μακροὺς, ἐλαφροὺς καὶ λεπτότατος, ἔχων πανταχοῦ τὴν αὐτὴν πυκνότητα, καὶ τὸ δέρμα της εἶνε λεῖον καὶ ὀλίγον τι ροδόχρουν, ἐπ' αὐτοῦ δὲ διαφαίνονται φλέβες κυαναὶ λεπτόταται. Ἡ δὲ ὄρνις ἢ ἔχουσα ἡλικίαν πλέον τοῦ ἐνὸς ἔτους οὔτε χνοὺν ἔχει οὔτε φλέβας, καὶ τὸ δέρμα της εἶνε λευκὸν σκοτεινόν, ξηρὸν, οὐχὶ πολὺ λεῖον καὶ ἀλευρώδες τὴν ἐπιφάνειαν. Ὅσοφ δὲ μᾶλλον ἡ ὄρνις ἔχει τοὺς πόδας λεῖους τόσο εἶνε καὶ γηραιότερα.